

מ"ת 48792/07/16 - מדינת ישראל נגד יצחק בריל, דן עמדי

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 48792-07-16 מדינת ישראל נ' בראל(עציר) ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת ענת זינגר
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיבים	1. יצחק בריל (עציר) 2. דן עמדי (עציר)

המבקשת באמצעות ב"כ עו"ד נ. ברח"ד ואח', פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי).

משיב 1 באמצעות ב"כ עו"ד א. כהן ו/או א. טוביאנה.

משיב 2 באמצעות ב"כ עו"ד א. עמירם.

החלטה

בפני בקשה להורות על מעצר עד תום ההליכים, של שניים, מתוך חמישה נאשמים - בפרשה נשוא כתב האישום בת.פ. 48790-07-16. הבקשה מכוונת למעצר נאשמים 1 ו- 4.

במרכז כתב האישום פרשיית הונאה גדולה, סביב מכירת דירות וכן עבירות הנלוות לאותה פרשה.

כתב האישום, לאחר שתוקן, מכיל עשרה אישומים.

באשר לנאשם 1, יצחק בריל - הרי שבשונה מייתר הנאשמים, נוגעים אליו כלל האישומים. כפי שיובהר להלן, זה נשא גם את השם תומר בראל, במהלך האירועים (לפיכך בחומר הראיות הוא מוזכר בשמות "תומר", "איציק", "בריל", "בראל")

באשר לנאשם 4, דן עמדי - אליו נוגעים מתוך הנ"ל, שישה אישומים (אישומים 2, 4-7, ו- 10).

כפי שיובהר מצאתי כי יש ראיות לכאורה באשר למיוחס לנ"ל, כאשר ציינתי מקום חולשה, עת שזו נמצאה. כן מצאתי כי קיימות עילות מעצר, אך יהא צורך להשלים את המלאכה ולבחון אם ניתן לאתר חלופה - חרף הנ"ל. על אף שהועלתה טענה בדבר אפליה ביחס למעורבים נוספים וכן טענה בדבר העדר מסוכנות (שכן המשיבים שוחררו בעבר, עת נחקר חלקה הראשון של הפרשה) - לא מצאתי להגיע לתוצאה שונה.

1. במוקד הפרשה נשוא כתב האישום, אירועים אשר במסגרתם, לפי הנטען, קשרו חלק מהנאשמים (בהתאם לחלקו של כל אחד, כמפורט בכתב האישום), קשר להונות רוכשי דירה/ות, באופן שהתקבלו לידיהם מקדמות עבור רכישת דירות, אשר כלל לא הוצעו למכירה.

הדירות שהוצעו היו זולות משמעותית ממחירי השוק ובאשר למכירת חלקן, הוסבר כי הן בבעלות משרד הביטחון והן מוצעות במחיר מוזל לנכי מערכות הביטחון (להלן: "דירות נכים"). בפועל לא היו דירות שכאלה ומשרד הביטחון, או רשות מקרקעי ישראל, אינם מוכרים דירות זולות לנכים. במסגרת המרמה, הוצג מצג שיבוצע תיווך בין אותם רוכשים, לבין נכים בעלי הזכאות לרכישה בהנחה.

כתב האישום מפרט בהרחבה את הפעולות שנעשו לקידום המרמה ובכלל זה העסקת סוכנים (אשר חלקם לא היו מודעים למרמה), פגישות עם רוכשים פוטנציאליים, להם הוצגו מצגי שווא, לקיחת כספי מקדמה מהקונים וכן הצגת מסמכים מזויפים. בכלל האמור, גם התקיימו פגישות בבניין משרדים, בו ממוקמת רשות מקרקעי ישראל בתל אביב והיה מצג כי אף משתתף בהן, נציג הרשות. נטען כי 63 קונים, אשר כך נהגו כלפיהם, הגישו תלונה במשטרה. מהנ"ל התקבלו במרמה ₪ 25,366,000. באשר ל - 40 קונים נוספים, אשר גם כלפיהם ננקטה מרמה דומה, אלה לא הגישו תלונה. חלקם, מאחר וקיבלו כספם בחזרה וחלקם, משום שנאמר להם שאם יתלוננו, לא יקבלו כספם בחזרה.

באשר לנאשם 1 - נטען כי הוא ריכז את פעולות המרמה. בין השאר, הוא התחזה כמי שבקיא במכרזים של רשויות המקרקעין בישראל בנוגע לדירות הנכים, הוא איתר קונים, איתר דירות לצורך המצגים, העביר מסמכים מזויפים ללמד כביכול על התקדמות העסקאות ופעל להרגעת מעורבים אלה ואחרים.

עוד נטען לגביו כי ביצע עבירות בניגוד לפקודת פשיטת רגל וכן שיבש מהלכי משפט.

באשר לנאשם 4 - נטען כי הוא ריכז את פעולות המרמה ביחס לכ- 40 מתלוננים. את חלקם רימה ביחד עם נאשם 3 וחלקם ללא קשר לנאשם 3.

לשני הנאשמים הנ"ל (כמו גם אחרים), מיוחסות גם עבירות על הוראות חוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000, עבירות מיסוי, מחמת אי תשלום מס הכנסה ומס ערך מוסף.

(לשלמות התמונה, ר' החלק הכללי אשר בעמודים 1-4 לכתב האישום).

2. בטרם אדרש לאישומים השונים, לטענות שהועלו בדיון ולשאלת קיום "ראיות לכאורה", מקום בו הדבר נדרש - אחלק למען הנוחות ובהירות התמונה את האישומים לקבוצות הבאות:

הקבוצה האחת - אישומים אשר הצדדים כינו אותם, האישומים נשוא החקירה ב-"פעילה הראשונה". בקבוצה זו, באשר לעבירות כלפי רוכשי הדירות (אם נפרידן מעבירות מיסוי, פשיטת רגל וכיו"ב) נכללים אישומים 1, 2, 3.

הקבוצה השנייה - אישומים אשר הצדדים כינו אותם, האישומים נשוא החקירה ב-"פעילה השנייה", בקבוצה זו

נכללים אישומים 4, 5, 10.

בקבוצה השלישית - אישומים שעניינם עבירות הלבנת הון ומיסוי של כלל הנאשמים, בקבוצה זו אישומים 6 ו-7.

בקבוצה הרביעית והאחרונה - אישומים הנוגעים רק למשיב 1 הוא גם הנאשם 1. בקבוצה זו אישומים 8 (עבירות על פקודת פשיטת רגל) ו-9 (הדחה בחקירה).

אציין כי ב"כ המשיבים הבחינו בטיעוניהם בעיקר בין האישומים נשוא הפעימה הראשונה והשנייה, כאשר בראשונה נכללו למעשה, גם שתי הקבוצות האחרונות ללא שאובחנו.

בכוונם ל"פעימה הראשונה" - הייתה הכוונה לאירועים שנחקרו בעבר ע"י המשטרה ואף שקודמו להגשת כתב אישום, לא התבקש בתום החקירה אז, מעצר עד תום ההליכים. לעומת זאת, במסגרת ה"פעימה השנייה", נבדקו אישומים 4, 5, 10 - וזאת כחקירה נוספת ומאוחרת יותר. רק בתום החקירה האחרונה הוגש כתב אישום על כלל המעשים ומעצר התבקש רק ביחס לשני נאשמים.

3. איני רואה צורך לפרט באופן מלא את הנטען בכל אישום ואישום (ר' כתב האישום המחזיק כ-30 עמ'), מעבר לדברים הבאים, הנדרשים להחלטה:

עניינו של אישום 1 -

בהונאת שביצעו נאשמים 1 ו-3 ביחס לקונים שונים בשנים 2012-2013, תוך שימוש בסוכנים - **ליאור ניסים ויהושע אבידן**, כנגד קבלת דמי תיווך. כאשר האחרון ראה שהעסקאות אינן מתקדמות ופנה לרב, זימן הרב את נאשמים 1 ו-3. בהמשך לאותן פגישות, בוצע החזר מלא ל-17 קונים ולקונים אחרים הוחזר מרבית הסכום ששילמו.

נטען כי ביחס לשמונה קונים, להם לא הוחזר כספם, מדובר בסך של 2,991,000 ₪ (ראה הרשימה שצורפה כנספח א' לכתב האישום, ר' עוד פירוט הדרך בה בוצעו המעשים, בעמודים 5-6 לכתב האישום).

עניינו של אישום 2 -

במעשי מרמה דומים שבוצעו ביחס ל-40 רוכשים, בשנים 2012-2013 כאשר הכספים שהתקבלו מהנ"ל עומדים על סך של 13,215,000 ₪. אישום זה נוגע לשני המשיבים בבקשה שבפני, נאשמים 1 ו-4, ביחד עם נאשמים 2-3. במסגרת העסקאות הנ"ל, נמכרו דירות גם **לאלי ודוד זאדה** וכן נעשה שימוש בהם **ובחברת א.א. ארגמן**, חב' לתיווך בע"מ (אשר אלי מנהלה ואחיו דוד שכיר בה), כסוכנים במכירות. במסגרת המעשים כאן - זויפו מסמכים, לרבות הנוגעים לכאלה ממרשם המקרקעין בישראל ונעשה שימוש במשרד עו"ד כחלק ממצגי השווא (ראה הרשימה שצורפה כנספח ב' לכתב האישום וכן המפורט באשר לכל המעשים והדרך בה נקטו המשיבים, בעמודים 7-8 לכתב האישום). יוער כי נאשם 2 הוא עורך דין ולפי הנטען כאשר רוכשים הביעו דאגה, ביחס לעסקה, הם הופגשו עמו, ביחד עם מי מיתר השותפים לאישום זה, כדי להרגיע שמדובר בעסקאות חוקיות המקודמות.

עניינו של אישום 3 -

בהונאת 15 קונים אשר מהם התקבלו במרמה 9,160,000 ₪. אישום זה מיוחס לנאשם 1, עם שניים נוספים; נאשם 5, מר סלומון, שהוא מנהל חשבונות ונאשם 2, עו"ד בשארי דלעיל. נטען כי במעשים לקח חלק עו"ד אמיר אלעד, אשר לא היה מודע למרמה. הוקמה חברת אלס בבעלות נאשם 5. החברה שכרה משרדים ברמת גן וריהוט ונאשם 5 גם שימש סוכן לאיתור קונים. המעשים נעשו בשנים 2011-2014 ובמהלכם פנה נאשם 5 גם לסוכן יוגב שלמה, לו הובטחו דמי תיווך (אף הנ"ל אינו בכלל הנאשמים). בגדר הנ"ל בוצעו מכירות כביכול ל - 63 קונים ומתוכם 15 התלוננו. לאחר שחלק מהקונים, דרשו כספם בחזרה, זה ניתן להם, באמצעות כספים שהתקבלו מאחרים. הלקוחות להם הושב כספם לא התלוננו. האישום מפרט בהרחבה את המעשים ובהם גם מתן מסמכים מזויפים כביכול של רשות מקרקעי ישראל, או מנהל מקרקעי ישראל - לרוכשים. (ראה הרשימה שצורפה כנספח ג' לאישום וכן המפורט באשר למעשים, בעמ' 9-11 לכתב האישום).

עניינו של אישום 4 -

בפעולות סביב מכר כביכול של דירה ברחוב השירות 5 בירושלים הרשומה ע"ש אסתר מרוה אשר כלל לא הייתה מעוניינת למכור אותה. נטען כי פעולות המרמה בוצעו ע"י נאשמים 1 ו- 4 וזאת כלפי נועם עזרא אשר ביקש לרכוש דירה לבת זוגתו, רות עזרא. בכלל האמור, הוצג גם נאשם 1 כזב, כעובד המינהל ששמו תומר, וכן הופעלו לחצים ואיומים כלפי הרוכשים הנ"ל. אגב המעשים הרלוונטיים, אשר התרחשו במהלך השנים 2013-2014, קיבלו שני המשיבים במרמה, סכום של 440,000 ₪ וניסו לקבל במרמה עוד 380,000 ₪. בין השאר, נעשה שימוש במסמך מזויף וכן סחיטה באיומים (ר' פירוט המעשים, בעמ' 12-14 לכתב האישום).

עניינו של אישום 5 -

בפעולות דומות שביצעו נאשמים 1 ו- 4 סביב הדירה אשר ברחוב יהושע בן נון 28 בירושלים. דירה זו רשומה ע"ש יצחק אלון, אשר לא היה בכוונתו למכור אותה. המעשים בדבר מכירת דירה זו כביכול, בוצעו כלפי הרצל לוי שהיה מעוניין לרכוש דירה. נאמר לנ"ל שמחיר הדירה 1,180,000 ₪ והתבקשה מקדמה של 150,000 ₪, כנגד רישום הערת אזהרה. על בסיס מסמכים מזויפים, נרשמה הערה, אך הסכום לא הועבר לאור טעויות שנפלו ברישום ואשר הרוכש ביקש לתקן, עובר להעברת הסכום (ר' פירוט המעשים בעמ' 14-15 לכתב האישום).

עניינו של אישום 6 -

אישום זה נוגע כאמור לכלל הנאשמים. נטען בו לביצוע עבירות על סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס - 2000. בגדר אישום זה, מפורט כי סה"כ התקבל סך של 25,366,000 ₪ בעבירות המרמה ובוצעו פעולות להסוות את מקור הרכוש האסור, זהות בעלי הזכויות בו, מקומות, תנועות בו - בשנים 2011-2015. בין שאר המפורט באישום זה, נאמר כי נאשם 1, רשם עם נאשם 2, את חברת ב.ב. רגבים בע"מ כחברה בערבון מוגבל אצל רשם החברות, תוך מצגי כזב וזיוף חתימות. החברה הוקמה כדי לרכוש קרקע בראשון לציון שייעודה בית עלמין. אכן בדרך זו הועבר סך של 4,012,000 ₪ ולאחר מכן סך של 5,074,000 ₪ - לחשבון נאמנות של עו"ד רון מוזסון שייצג את המוכרים, האחים פרשקובסקי. כדי להצדיק את מקור הכספים אז, זויפה צוואה כביכול של אם הנאשם 1, הוצג מצג בדבר גיוס הלוואה לחברה וכן גויס שותף לעסקת הפעלת בית העלמין. חברת "בשביל הכבוד בע"מ", אשר השקיעה 2,006,000 ₪ הלוואה, כנגד זכויות להפעלת בית העלמין. עוד נטען באישום זה כי

הנאשם 1 רכש תשעה רכבים וכן ביצע השקעות בבית בו הוא מתגורר בשכירות (בכלל זה בניית בריכה בחצר הבית). כתב האישום מתייחס גם למעשי נאשמים 3-5 ובאשר לנאשם 4 נטען כי הוא הפקיד 25,000 ₪ מכספי המרמה, בקופת כונס הנכסים ובייתר השתמש למחייתו (ראה פירוט אישום זה, בעמ' 16-19 לכתב האישום).

בגדר אישום 7 -

נטען ביחס לכלל הנאשמים והסכום הכולל שהתקבל בסך 25,366,000 ₪ - לעבירות מיסוי. האישום מפריד בין האישומים, הכסף שהתקבל במסגרת כל אחד מהם ובידי מי מהנאשמים (ראה פירוט האישום, בעמ' 19-20).

באשר לאישום 8 -

זה יוחס רק לנאשם 1, אשר כנגדו ניתן צו כינוס, עוד ביום 30.6.10 ועת שהוא הוכרז כפושט רגל ביום 11.12.14. נטען כי הוא קיבל את הסכומים דלעיל וניהל עסק תיווך במקרקעין, ללא שדיווח על כך לנאמן, או לכונס הנכסים הרשמי. הוא הציג עצמו כתומר בראל ולא בשמו (יצחק בריל). הוא הקים חברה, רכש קרקע, רכבים והכל שלא בכפוף להגבלות הכינוס וללא דיווח מתחייב.

אף עניינו של אישום 9 -

נוגע רק לנאשם 1. נטען כי הנ"ל פנה ביום 3.2.15 **לשלמה יוגב** (ר' לעיל האישום השלישי) והדריך אותו למסור בחקירתו למחרת כי העביר את הכספים רק לנאשם 5 וכי עבד מול נאשם 1 רק בנוגע למכרזים. נטען כי בכך פעל להכשלת החקירה (ראה עמ' 21 לכתב האישום).

עניינו של אישום 10, האחרון -

שוב במכירה, חרף זכויות בעלות של אחר. הפעם נטען כי הוצעה כביכול למכירה קרקע ברחוב גדעון האוזנר 47 בירושלים, על אף שבעליה היא הגב' **רות שמואלי** וזו כלל לא הציעה את הקרקע למכירה. אישום זה מיוחס לנאשמים 1 ו-4. נטען כי נאשם 4 פנה **לאייד משהור** שהוא קבלן ויזם ברשות הפלסטינאית והציע לו לרכוש הקרקע. הנכס הוצג כקרקע של המינהל, הנמכרת בעדיפות לנכים. סוכם על תמורה של 1.8 מיליון ₪. אייד מצדו פנה **לשלמה שוקרון** ועניין אותו ברכישה. נאשם 4 העביר פרטי שוקרון לנאשם 1 וזה העביר את אותם פרטים וכן מסמכים מזויפים **ליהודה קקון**. נאשם 1 ביקש מקקון, לאתר עורך דין שישלים רישום הערת אזהרה. כך הגיעה לבסוף פניה **לעו"ד ירון מלכה** ואף נרשמה בפועל הערת אזהרה ע"ש שוקרון. אז דרש נאשם 4, מאייד תשלום של מיליון ₪. אייד הבחין שלא מדובר בקרקע של מנהל, אלא של רות שמואלי. בתשובה העלה נאשם 4 טענות שקריות. כאשר אייד סירב להעביר את התשלום, התקבלו איומים מאנשים שהציגו עצמם, כפועלים מטעם הנתבע 4.

4. בגין מעורבות הנאשם 1 בנ"ל מייחס לו כתב האישום את העבירות הבאות:

קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - סעיף 415 סיפא לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), מעל ל- 95 עבירות.

ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - סעיף 415 הנ"ל, בצירוף עם סעיף 25 לחוק העונשין (מספר עבירות).

זיוף בנסיבות מחמירות - סעיף 418 סיפא לחוק העונשין (מספר עבירות).

שימוש במסמך מזויף - סעיף 420 לחוק העונשין (מספר עבירות).

קשר לפשע - סעיף 499(א) לחוק העונשין (מספר עבירות).

סחיטה באיומים - סעיף 428 סיפא לחוק העונשין.

איסור הלבנת הון - סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס - 2000.

שימוש במרמה ערמה ותחבולה - סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה התשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת מס הכנסה") 4 עבירות.

מרמה או תחבולה בנסיבות מחמירות - סעיף 117(ב)(8) לחוק מס ערך מוסף (להלן: "חוק מס ערך מוסף") בנסיבות סעיף 117(ב)(3).

אי הודעה על התחלת התעסקות או על שינוי בה - סעיף 215 א(א) לפקודת מס הכנסה.

אי קיום דרישות מסוימות - סעיף 216(4) ו- 216(5) לפקודת מס הכנסה.

לא ניהל פנקסי חשבונות - 117 א(7) חוק מס ערך מוסף.

הפרת הגבלות - סעיף 214 א(ב), צירוף סעיף 42 א(ג) לפקודת פשיטת רגל.

אי גילוי נכסים מסמכים לנאמן, העלמת נכסים, סילוק נכסים במרמה, השמטה מהודעה - סעיף 216 (1), (3), (4), (5), (6) לפקודת פשיטת רגל.

מרמה לאחר צו כינוס - סעיף 219 (1) לפקודת פשיטת רגל.

הונאת נושים - 439 א(א) לחוק העונשין.

שיבוש מהלכי משפט - סעיף 244 לחוק העונשין.

בגין מעורבות הנאשם 4 בנ"ל, מייחס לו כתב האישום את העבירות הבאות:

קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - סעיף 415 לחוק העונשין . מעל ל-40 עבירות.

ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות - סעיף 415 הנ"ל, בצירוף עם סעיף 25 לחוק העונשין (מספר

עבירות).

שימוש במסמך מזויף - סעיף 420 לחוק העונשין (מספר עבירות)

קשר לפשע - סעיף 499(א) לחוק העונשין.

סחיטה באיומים - סעיף 428 סיפא לחוק העונשין.

חוק איסור הלבנת הון - סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס - 2000.

שימוש במרמה ערמה ותחבולה - סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה (מספר עבירות).

מרמה או תחבולה בנסיבות מחמירות - סעיף 117(ב)(8) לחוק מס ערך מוסף, בנסיבות סעיף 117(ב)(3).

אי הודעה על התחלת התעסקות או על שינוי בה - סעיף 215 א(א) לפקודת מס הכנסה.

אי קיום דרישות מסוימות - 216(4) ו- 216(5) לפקודת מס הכנסה.

לא ניהל פנקסי חשבונות - 117 א(7) חוק מס ערך מוסף.

ומכאן לטענות הצדדים בדיון שבפניי;

5. מטבעם של דברים יש לבחון בפתח הדברים את שאלת קיום הראיות לכאורה:

ב"כ המשיב 1 (נאשם 1), הסכימו כי קיימות ראיות לכאורה באשר לכל האישומים, למעט, אישומים 4, 5, 10.

ב"כ משיב 2 (נאשם 4), על אף שטען באופן כללי כי הוא חולק על ראיות לכאורה לכלל האישומים, מיקד בפועל טענותיו רק באישומים 2, 4, 5, 10. גם באשר לאלה, לא נטען בפועל כנגד עצם התרחשות האירועים, אלא באשר ל- Mens Rea של מרשו, כלומר להעדר כוונה פלילית.

ב"כ שני המשיבים ציינו והדגישו כי בעבר התקיימה כאמור כבר חקירה באשר לכלל האישומים, למעט אישומים 4, 5, 10 ובסוף אותה חקירה קודמת - לא הוגש אז כתב אישום (אף שהיה ברי כי יוגש - כפי שאכן קרה כעת). ממילא גם לא התבקש מעצר של מי מהמעורבים עד תום ההליכים. לטענתם - יש לבחון את הטענות בדבר הצורך במעצר, בשים לב לכך שהמעצר לא התבקש בעבר, לאחר שנודעו כבר מרבית האישומים. נטען עוד כי מקום בו לא התבקש מעצר ביחס לייתר הנאשמים, הנוגעים לפעימה הראשונה, הרי שאין מקום גם למעצרים. מכל מקום, יש לבחון האם האישומים שהתווספו בפעימה השנייה, מצדיקים האבחנה בין הנאשמים.

עוד נטען כי באירועים נשוא כתב האישום היו מעורבים נוספים אשר לא רק שלא התבקש מעצמם, אלא הם אף לא נכללו בגדר הנאשמים. עיקר הטענה כוונה **לאחיים זדה, ליהודה קקון, ולעו"ד מלכה**.

6. באשר לאישומים נשוא הפעימה הראשונה לרבות עבירות המיסוי, הלבנת הון, עבירות על פשיטת רגל והדחה לעדות - לטעמי היה ניתן להסתפק בהנמקה קצרה מאוד באשר לסוגיית הראיות לכאורה. זאת, מאחר וכאמור לעיל, משיב 1 מסכים לקיום ראיות לכאורה באשר לאלה ומשיב 2, בסופו של יום - טוען באשר לכוונה הפלילית וטענה זו ניתן לדחות ולו על בסיס הודעות שלו. למרות האמור ארחיב להלן ולו במעט, גם בעניין אותם אירועים - שכן יש באלה להשליך על המבנה הכולל של מעשי המרמה והחלק והמדרג של המעורבים העיקריים. רק בשים לב לאמור, יהא ניתן להתייחס לטענות בדבר העדר מסוכנות כביכול - לנוכח מועד המעצר והאבחנה בין המשיבים שבפני לבין אחרים (בין אם הם נאשמים ובין אם לאו).

7. עוד טרם אפנה לכך, יש כאמור להסיר את טענת משיב 2 כי אין ראיות לכאורה לגביו באשר לאירועים המוקדמים, שכן הוא סבר כי עסקינן בעסקאות אמת ובאשר לכך הוטעה על ידי המשיב 1.

כמענה לטענה זו - די בהפניה לדברי משיב 2 בעצמו, בחקירותיו;

* כך אפנה להודעה מיום 5.10.14 בשעה 17:36 -

שם תאר את דרך הפעולה עת עבד עם דוד זדה כמתווך, כיצד הסבירו ללקוחות על הרכישה במחיר הנמוך של הדירות, כיצד הוא היה עורך זיכרון דברים וחותרם עליו, הלקוח היה נותן מקדמה, מתוכה היה ניתן תשלום לו ולזדה, בעוד היתרה הייתה עוברת הלאה (לפי כלל טענותיו בחומר שבפני, גם הנאשם 3 היה מקבל נתח, ועולה כי מרבית המעורבים טוענים שהסכום המשמעותי והעיקרי היה מועבר לנאשם 1, אשר הוא כביכול בעל המהלכים במנהל).

בהודעה זו ניתן למצוא את האמירות הבאות:

ש' 24 - "היינו אומרים ללקוח חירטוט שאפשר לקנות את הדירה מה שאומר אלון כל הזמן"

עת נשאל בש' 29 מי זייף את מסמכי המנהל - טען כי נאשם 3 עשה זאת ולא הגיב באמירה כי אלו לא זויפו, או לא ידע על כך, או רק נודע לו על כך באיחור וכיו"ב.

כאשר נשאל בש' 52 מה הקטע של השיקים הבנקאיים למנהל (שיקים אשר להבנתי הרוכשים נדרשו לתת כדי להקנות לעסקה אמינות, אף שלא היה ניתן לגבותם שכן המוטב היה המנהל), השיב: "חרטה".

בש' 36 עת נשאל מדוע שיקרו לאנשים, שוב לא ענה כי לא שיקרו, או שהוא לא הבין וכו' אלא אמר - "לא יודע" (ר' ש' 37).

בש' 92 נשאל האם לא צרם לו לעבוד על אנשים ואז השיב - "צרם לי, אבל בלית ברירה אני סמכתי שאני אצליח להחזיר את הכסף נגד תביעה שאני מנהל נגד הבנק" (כלומר לפתור בעיות כלכליות אחרות שלו).

בשורה 100 כאשר נשאל אם הם עקצו רק יהודים, או גם ערבים השיב - "אני רק יהודים, אלון לא יודע".

בשורה 149 כאשר נשאל האם כל הסיפור עם הנכה שיכול להעביר זכויות הכול חרטה הוא השיב - "אמרתי לך מקודם שהכול חרטה, כן" (ר' ש' 150).

* כך גם אפנה להודעתו מיום 7.10.14 בשעה 9:41 -

שם הוא מתאר כיצד העמידו אותו ב"פרונט" מאחר ויש לו חזות דתית באופן שיאמינו בו. דהיינו יתפתו לעשות את העסקה. ר' לדוגמא מש' 57: "אלון הכניס אותי לכל הסיפור הזה, אני עמדתי בפרונט בגלל שאני דתי והחזות שלו לא משרה אמינות על הרוכשים. אלון היה בהתחלה ב 3 עסקאות...בשאר העסקאות הוא לא היה נוכח. אני הבאתי את האנשים, אני עמדתי מולם בעסקה אני החתמתי אותם על זיכרון הדברים כי הם האמינו בי". (בעניין עמידתו בפרונט, ר' גם הודעה נוספת שלו מיום 23.3.15 בשעה 9:27, בסמיכות לש' 265)

אפילו אניח לטובת משיב 2 שהוא לא ידע מיד בתחילת הפרשה כי מדובר ב"חרטה" כלשונו, אשר לאורה היה צריך להעמיד אותו ב"פרונט" -נראה כי אף כאשר עמד על כך, לא ראה לנכון להפסיק את מעשיו. כאשר נשאל במסגרת הודעה זו, מדוע המשיך לשווק דירות גם לאחר שידע שהעסק לא חוקי והרוכשים לא יקבלו את הדירה בכלל השיב: "כי היו אנשים שביטלו ולא היה לי כסף להחזיר להם, אז הכנסתי אנשים חדשים לתוך העסק, קונים חדשים ולקחתי מהם את הכסף והעברתי למי שביטל" (ר' ש' 69). במילים אחרות, הוא יודע כי הוא מוכר על הנייר דירות אשר לא תסופקנה וממשיך בכך כדי לנסות לחלץ עצמו מן ה-"בוץ" של התלונות של אנשים להם מכר בעבר. אנשים המבקשים כספם בחזרה. בשונה ממעורבים אחרים, אשר במועד בו הבינו ההתרחשויות חדלו ממעשיהם (ר' לדוגמא מעשי המתווך יהושע אבידן, אשר אף פעל להחזרת כספים לקונים באמצעותו), לא רק שאין הוא חדל אלא הוא ממשיך באותה מלאכה, כדי לקבל כספים נוספים אשר יאפשרו טשטוש מעשיו הקודמים.

לטעמי די בדוגמאות אלה, כדי להבין שאין ממש בטענת בא כוחו כי אין ראיות לכאורה לגביו באשר לפעימה הראשונה, מאחר והוא היה מחוסר כוונה פלילית. לא נשמטה מעיני בחירתו של נאשם זה, לנסות לחזור בו לאחר מכן מאותם הדברים (ר' לדוגמא הודעתו מיום 21.10.14 בשעה 15:03 החל מש' 52. ר' גם הודעה מיום 27.7.16 בשעה 9:48 החל מש' 106), ברם - לא די בכך כדי לאיין כל שאמר טרם לכן. שאלת אמינותו, כמו שאלת אמינות יתר המעורבים, דינה להתברר לעת שמיעת הראיות ולא בשלב מקדמי זה. מיותר לציין כי לעת דיון בשאלת הראיות לכאורה למעצר עד תום ההליכים - נערך מבחן באשר לפוטנציאל ההרשעה של החומר הגולמי הקיים ולא נערכת בחינה של טיב הראיות ואמינות העדים, אלא אם מדובר בדברים מופרכים על פניהם ואין זה המקרה הנדון.

בהקשר זה, אפנה לדברי כב' השופטת ד. ברק - ארז בבש"פ 5867/15 **בלל חמאסה נץ מדינת ישראל** (ניתן ביום 24.9.15):

"... כפי שבית משפט זה חזר וקבע, הדיון בראיות בשלב המעצר אינו כולל התייחסות מדוקדקת להערכת מהימנותם של העדים (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 148-149 (1996); בש"פ 2607/10 פיינאן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 13 (18.4.2010)). דברים אלה יפים גם מקום בו מתגלים הבדלים בגרסאות שמסר אותו עד (ראו

והשוו: בש"פ 5437/14 קובין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 26 (18.8.2014), וההפניות שם). כמובן, הכול כפוף לכך שאכן מכלול הראיות הוא בעל פוטנציאל להעמיד סיכוי סביר להוכחת האשמה בסוף המשפט.

ההדגשה אינה במקור.

ר' עוד בש"פ 9431/12 לוי נ. מדינת ישראל וההפניות שם (ניתן ביום 3.1.13, פסקה 6).

8. משהוסרה טענה זו מעל הפרק יש לפנות לטענות המהותית יותר שהועלו והן האם קיימת מסוכנות לנוכח מועדי החקירה אשר התקיימה בסמוך והעובדה שאין בקשת מעצר דומה ביחד ליתר המעורבים והאם יש ראיות לכאורה באשר לאותם אישומים שנחקרו בפעימה השנייה כלומר, אישומים 4, 5, 10.

9. עובר לכך, אני מוצאת לציין (לאחר עיון בחומר עב כרס), את התרשמותי באשר לאירועי הפעימה הראשונה וזאת בזירות המתחייבת בפריזמת הראיות לכאורה;

עיון בכלל החומר הרלוונטי (ובכלל זה הודעות המעורבים העיקריים - בין במשטרה ובין בפני רשות המסים, עימותים שנערכו, תמלילי שיחות ומסמכים) מלמד על התבנית הכללית הבאה:

ההוגה והרוח החיה מאחורי עסקאות מכירת הדירות, הוא המשיב 1. זה הצליח לשכנע את יתר המעורבים כי קיימת פרצה כלשהי בחוק, המאפשרת כביכול את רכישת אותן דירות מוזלות, דירות הנכים. נאשם 1, הוצג כבעל קשרים, או מהלכים במנהל (ליתר דיוק ברשות מקרקעי ישראל), באופן המאפשר את העסקאות. הנ"ל גייס אנשים אשר יעבדו עבורו כמעין מתווכים. אותם אחרים - היו מאתרים רוכשים המבקשים לרכוש דירות באותם מחירים מוזלים ואלה "מכרו" את טענותיו, לרוכשים אשר הולכו שולל. בכלל האמור הוסבר לרוכשים כי עליהם לשלם מקדמה ובנוסף להמציא שיק בנקאי למנהל. נאמר להם כי עת יוצג להם רישום הערת אזהרה יהא עליהם להוסיף ולשלם. הצורך בשיק בנקאי היה כדי לתת אמינות לעסקה, שכן בפועל לא היה ניתן להפקידו. כמו כן - במקרים רבים השיק הוחזר בהמשך, עת כביכול לא הסתייע הרישום, או עת שהרוכש ביקש לבטל העסקה.

כדי לתמוך באמינות העסקה הוצגו מסמכים שהינם כביכול מסמכי המנהל בעוד בפועל דובר במסמכים מזויפים. כן בוצעו פגישות בתל אביב בבנין בו מצוי המנהל כאשר לאותן פגישות מתייצבים אנשים המתחזים כעובדי מנהל (אדם אחד או שניים). אותם סוכנים שעבדו למעשה עבור המשיב 1, היו מקבלים עמלות נכבדות של עשרות אלפי שקלים (תלוי במדרג הסוכן ובנסיבות המקרה. היו מקרים שהסכומים הגיעו אף ל 50,000 ₪, אך במקרים רבים הם נעו סביב 20,000 ₪). אף שיש ממש בדברי המבקשת כי קיים מדרג גם בתוך הסוכנים, זה אינו ברור לגמרי, אם כי בהחלט ניתן לומר שנאשמים 3 ו- 4 הם בבכירים שבניהם. נאשם 2 שהינו עו"ד - פעל ממועד מסוים בצוותא חדא עם נאשם 1, כדי להפיס דעתם של רוכשים מוטרדים. המעורבות של עורך דין ופגישה במשרדו, סייעו לכך. נתבע 5 - נתן שירותים בדרך של הקמת חברה, לצורך הפקדת שיקים בחשבונה ופריטתם למזומנים. אותה חברה גם שכרה משרד לצורכי המצגים ולפחות חלק מעלויות אותו משרד, מומנו מכספי הרוכשים.

התרמית הכוללת בוצעה תוך זיופים - הן של חתימות כביכול של אנשי מנהל, והן של עורכי דין.

בכלל אותם "סוכנים" ניתן למנות את האחים זדה, ליאור ניסים ויהושע (שוקי) אבידן, שלמה יוגב ונאשמים 3-5. חלק מהסוכנים "קנו" בעצמם את אשליית העסקה במחיר המופחת ולכן רכשו בעצמם או עבור מי מטעמם נכס/ים. ממילא גם אלו הפסידו מכספם בדומה לרוכשים. במהלך האירועים הם הבינו, במועדים שונים, כי העסקאות אינן מתקדמות בקצב מספק ולכן עלו חשדות, כאשר כל אחד מהם פועל בדרך אחרת מאותו שלב. נראה כי המבקשת "מיפתה" את אחריות המעורבים, בשים לב להערכתה באשר לכוונה הפלילית של כל מעורב ובשים לב למעשיו, לאחר שהחל לחשוש, או הבין - שאין בפועל למעשה דירות ואף לא נרשמות כל הערות אזהרה, כמוצג.

למעט משיב 2 (נאשם 4), המפנה גם אצבע מאשימה כלפי נאשם 3, הרי שמיתר המעורבים עולה תמונה ברורה כי החלק הארי של הכסף, התקבל בידי המשיב 1. זה קיבל סכומי עתק במזומנים. ה"רווח" היה מאותם כספי לקוחות תמימים אשר שילמו כאמור תשלום ראשוני העולה על 100,00 ₪. הכספים וכן מסמכים מזויפים, היו עוברים מיד ליד בשקיות, מעטפות, קופסאות. לאחר שנטלו מכספי הרוכשים דמי התיווך של הסוכנים הועבר החלק הארי של כל סכום, לנאשם 1 אשר בראש הפירמידה. הכול כאמור, כביכול כחלק מהתשלום הראשון של העסקה. חלק מהחומרים הועברו מהמשיב 1 או אליו, באמצעות מונית או רכב שהיה נהוג על ידי מי מטעמו (מוזכר הנהג יורם).

לא ברי לטעמי בשלב זה - האם הדבר היה נעוץ בשלילת רישיון של נאשם 1 (כטענתו, כאשר לא ברור כיצד זה מתיישב עם עיסוקו הנוטען, הכרוך בהדרכת נהגים), או במהלך מכוון כדי להרחיקו ולמעט מגע בינו ובין התרמית.

באשר לזיוף המסמכים עצמם, החלק הארי של המעורבים - מצביע על הנאשם 1 כמי שהביא את הניירות. הנ"ל גם צוין כמי שהביא את רשימת הדירות.

הרוכשים לא ביקרו בדירות אותן רכשו, אלא ראו את אלה למירב מבחוץ. הובהר להם שבפנים מתגורר אדם אשר עומדים לפנותו ומוטב כי לא ידע מכך.

התמונה העולה הינה של מערכת משומנת, בה נערכו כביכול הסכמים, התקיימו פגישות עם מצגי שווא, הועברו מסמכים כדי ליצור מצגי שווא, הועברו מזומנים רבים. הכול - ללא דיווח, ללא רישום וכאשר אין כל תמורה לתשלומים.

כפי שצינה ב"כ המשיב 1, יש מקום לתמיהה כיצד כל אותם רוכשים לא הבחינו בחלק מהדברים שהיה בהם לעורר תמיהה וכיצד נפלו בקלות זו ב"רשת". בעניין זה אפנה לדברי הסוכן ליאור ניסים בהודעתו מיום 15.10.14 בשעה 9:46 - "כשמוכרים לך פנטזיה אתה רוצה להאמין שאתה עושה את עסקת חיך, שנתיים האמנתי בזה". עוד אפנה לדברי שלמה יוגב בהודעה מיום 9.3.15 בשעה 11:06 כי הוא הגדיר את הדברים כ - "כשר רבנות אבל לא מהדרין. אני אמרתי שאם זה כשר, אין לי בעיה, לא כולם אוכלים בד"צ". ר' גם דברי יהושע אבידן, בהודעה מיום 14.10.14 שעה 14:13 - עת נשאל אם הוא תמיד קונה חתול בשק והשיב: "אם מוכרים אותו ב 30% פחות...בדיעבד מכרו לאנשים אשליות".

10. איני רואה צורך להפנות לכלל המקורות להבנתי לאופן בו אירעו הדברים כמתואר לעיל. אסתפק בהפניות מספר לתמיכה בדברים כדלקמן;

באשר לעובדה שאכן הדבר היה תרמית ואין כלל את אותה פרצה בנוהלי המנהל וכן באשר לזיוף מסמכי מנהל וחתימות מי מהעובדים שם. ר' שתי הודעות של מר אריאל מזוז מהמנהל האחת מיום 7.10.14 והשנייה מיום 13.10.14.

באשר למעורבות הסוכנים והנאשמים ודרך הפעולה - מעבר להודעות המתלוננים, ראה הודעות מר דוד זדה מהימים 15.4.15, 5.10.14, וכן הודעתו ברשות המסים מיום 3.12.14. הודעת אליהו דזה ברשות המסים ביום 9.11.14, הודעת הנ"ל במשטרה ביום 5.10.14. הודעות ליאור ניסים מהימים 22.12.14, 15.10.14, 6.5.15, הודעות יהושע אבידן מהימים 14.10.14, 3.11.14, הודעת שלמה יוגב מיום 3.2.15 וכן מיום 9.3.15. כלל הודעות נאשם 4 - ובעיקר מהימים 5.10.14, 7.10.14, 30.4.15, 23.3.15 (כאמור לעיל בשונה ממרבית האחרים, זה הפנה אצבע מאשימה עיקרית לנאשם 3 וכן הודעות נאשמים 3 ו- 5. אפנה עוד להודעה של אח הנאשם 3, מר אורן כהן מיום 5.11.14.

11. אני רואה להדגיש מספר אמירות מטענות אשר בהודעות המעורבים וזאת כדלקמן.

- האמירה כי הכסף או הניירות המזויפים הועברו "אל" או "מ" נאשם 1, עם נהג מונית, עלתה ביותר מהודעה אחת. ר' לדוגמא - הודעת אורן כהן מיום 5.11.14, הודעת נאשם 3 מיום 30.4.15 שעה 11:13 ; ש' 164 להודעה מיום 23.3.15 שעה 9:27, ש' 227 להודעת נאשם 3 מיום 7.10.14. וכן הודעתו ברשות המסים מיום 20.10.14. עוד ראה הודעת ליאור ניסים מיום 22.12.14. שם הוא מדבר גם על כך שהנהג הביא שוברים כביכול מהמנהל לתשלום. ר' גם הודעת יוגב מיום 9.3.15 - בדבר העברת שיקים דרך יורם, הוא אותו נהג.

- האמירה כי הנאשם 1 היה הרוח החיה, המציא רשימת הנכסים, ולקח מרבית הכספים, נשמעה מפי מספר לא מבוטל של מעורבים. ר' לדוגמא הודעת נאשם 3 מיום 7.10.14, הודעת נאשם 5 מיום 13.11.14 שם גם אמר "תומר בן זונה, נוכל..". (אזכיר כי תומר הוא יצחק בריל, המציג עצמו בשני שמות), וכן אמר כי בשלב מסוים התחילו אצלו פקפוקים על דרך ההתנהלות של הנאשם 1. ר' עוד הודעת דוד זדה ברשות המסים ביום 3.12.14, שם טען כי לאחר שנאשם 4 לקח חלקו, הוא העביר הכספים לנאשם 1, אשר הוא זה שעבד מול המנהל. ר' הודעת ליאור ניסים מיום 15.10.14 - שם אישר כי הנאשם 1 הוא זה שרימה את כולם, ר' דברי יהושע אבידן בהודעה מיום 14.10.14 כי הנאשם 1 הוא זה שהביא את הדירות לנאשם 3. עוד תיאר שם את הפגישות כביכול בבניין המנהל עם פקיד המנהל שהיה יורד ויושב עם נאשם 1. ר' גם הודעת יוגב מיום 3.2.15 - כי נאשם 1 העביר את רשימות הדירות לנאשם 5. עד זה אמר בהודעה אחרת מיום 9.3.15 כי הוא כועס על הנאשם 2, יותר מאשר על נאשם 1 שכן נאשם 1 אומנם נוכל, אך הדברים לא היו קורים, לולא בירורים כביכול של נאשם 2 שהוא עורך דין. כאשר נשאל מה הסיכוי שהנאשם 5 - הוא מי שבפועל קיבל וגנב את הכסף ולא נאשם 1 השיב: "אני לא יודע לשים את היד אבל בכנות קשה לי להאמין מאחר ותומר היה הראש בהכל וככה זה הוצג לי תמיד ומאחר ולא יצא שום עסקה, אני מניח שתומר קיבל את כל הכסף". עוד אמר כי לשיטת הנאשם 1 העסקאות עדיין חוקיות. נאשם 3 אמר בהודעה מיום 7.10.14 כי הם לא ראו את הדירות מבפנים, שכן נאשם 1 אמר שהנכסים של המדינה ולא כדאי שהדיירים שבפנים ידעו על כך שעומדים לפנותם. עוד אמר שם כי הוא עבד מול תומר, כלומר נאשם 1. בהודעה מיום 20.10.14 ברשות המסים - הוא אמר כי הנאשם 1, הוא שקיבל את מרבית הכספים. ר'

גם הודעה מיום 14.10.14 בדבר העברת הכספים לתומר. באשר להיות נאשם 1 הדמות המרכזית - ר' עוד הודעת נאשם 5 מיום 13.11.14. שם גם דיבר על כך שנאשם 1 רצה העברת כספים אליו, רק במזומן. ראה עוד הודעת נאשם 5 ברשות המיסים, שם פירט סכומים שהועברו לנאשם 1. ר' גם תלונות אנשים שנפגעו ולדוגמא הודעות נועם הלמר וחיים שרפי מיום 11.1.15. נאשם 5 טען בהודעה מיום 9.11.14 כי נאשם 1 - קיבל בין 7 ל- 10 מיליון ובנוסף, התקבל כמיליון עד מיליון וחצי בחברה שנרשמה על שם נאשם 5. אזכיר כי נאשם 5, מעורב באישום 3 - בעוד בוצעו מעשי הונאה רבים, אשר פורטו באישומים 1, 2.

- באשר לחשדות שהתעוררו ואופן ההתנהלות לאחר מכן - אני מוצאת להפנות להודעת דוד זדה כי כאשר דברים לא התקדמו הוא ביקש מנאשם 4, להיפגש עם נאשם 1 והגורמים האחרים ואז הובא לפגישה במשרד של עוה"ד - הנאשם 2, אשר הסביר את העיכובים כביכול. ר' גם דברי ליאור ניסים בהודעה מיום 6.5.15 כי נאשם 1 הרגיע אותו שהעסקאות עוברות אך לאט ועו"ד בשארי, הנאשם 2 אישר זאת. ר' עדות יהושע אבידן מיום 14.10.14 - כי כשהרגיש שמשהו לא בסדר, פנה לרב שלו אשר זימן את נאשמים 1 ו- 3 ונתן להם שהות להשלים את העסקאות, או לצאת מהעסקה. ר' עוד דברי הנאשם 3 בהודעה מיום 14.10.14, שם טען כי מס' חודשים עובר להודעתו, גילה כי מדובר בתרמית, התחיל להחזיר לאנשים כספים ודיבר עם נאשם 1 - כדי שגם הוא יחזיר לו כספים ושקים. באשר לשאלה איך הגיב הנאשם 1 לכך ענה: "תמיד הוא אמר לי האם יש אפשרות להעביר את הנכס למישהו אחר, במקום להחזיר כסף" (ר' שם ש' 146). הוא מצדו טען, אם אני הייתי מוציא מישהו לא הייתי מכניס במקומו משהו אחר" (שם ש' 134). סלומון, הנאשם 5 טען בהודעה כי למרות שהריח שמשהו לא בסדר המשיך - "כי כבר הייתי בפנים" (ר' הודעה מיום 13.11.14 ש' 320). באותה הודעה גם אמר שהוא בעצמו החזיר כספים לכאלה שהביא בעצמו לעסקאות כי לא הרגיש נעים.

כמובא לעיל - נאשם 4 מודה שבשלב מסוים ידע שהכול "חרטה", אך עולה כי הוא בחר להמשיך להתגלגל עם עסקאות נוספות, באמצעותן גם החזיר תשלומים ללקוחות קודמים.

נאשם 4, אף כאשר היה מודע לכך שמדובר בתרמית, בחר להמשיך במעשיו (ר' ההודעה מיום 7.10.14, החל מש' 68 כמובא לעיל בסעיף 7. כאמור הוא אף המשיך והכניס לאחר מכן קונים נוספים).

- אציין עוד כי אין מחלוקת כי מי מהרוכשים לא קיבל דירה וכן לא נרשמה בפועל הערת אזהרה על שמו. מהחומר בפני עולה תמונה בדבר העברת מאות אלפי שקלים, בכל עסקה ועסקה.

12. טרם פניה לאישומים נשוא הפעימה השנייה, אוסיף עוד כי לאחר קריאת חומר רב ומקיף - אני סבורה שיש ראיות לכאורה לכך שהנאשם 1 הוא שעמד בראש הפירמידה. הוא הגה את עצם הרעיון, הוא קידמו, הוא קיים במקום הנדרש פגישות ליצירת אמינות לדברים, הוא נהנה מהחלק הארי של הכספים שהתקבלו והוא שעסק במלאכת הזיופים בעצמם ו/או סיפק את המסמכים המזויפים. גם אם הצטרפו אליו בהמשך הדרך שותפים, אשר אף למעשים המיוחסים להם, חומרה רבה, לידי מדובר בנסיבות אלה במדרג שונה. הנ"ל גם נהג בתחכום כאשר שלח לפניו שליחים, אשר הם שיבואו במגע עם אלה שכספם ירד לטמיון, בעוד הוא מנסה להישאר מאחור במידת הניתן, ולא להותיר סימנים (ראה דברי סלומון בדבר דרישת נאשם 1 לקבל מזומנים בלבד, כאשר השקים עברו בחברה שהקים סלומון). לידי, טענתו כי אין מקום לטעון באשר למסוכנות הכרוכה בשחרורו, מקבלת מענה מעין בחומר לגופו. אכן, הוא לא נעצר בעת החקירה בפעימה

הראשונה, אך לטעמי בכך יש כדי לעלות תהייה באשר להתנהלות המדינה ולא להוות הצדק לשחררו כעת. הדברים יפים, בבחינת כמה וכמה, אם יקבע כי קיימות ראיות לכאורה לכך שהיה מעורב גם באישומים - נשוא הפעימה השנייה, סוגיה אליה אדרש להלן.

13. שונים הם במעט פני הדברים באשר לנאשם 4. אף שעולה כי גם לו היה חלק משמעותי מאוד באירועים (הן מבחינת החלק הכספי שקיבל והן מבחינת ידיעותיו ובחירתו להמשיך באותה דרך, גם לאחר מכן) - לא ניתן להקל ראש בטענתו כי חלקו באותם אירועים קודמים, אינו בהכרח חמור יותר מאשר מזה של יתר הנאשמים;

- לטעמי פעילות נאשם 2, אשר נתן מעין גושפנקא לרמאות, חרף היותו עורך דין ובאופן שהכשיל רבים, אף היא חמורה. בעניינו - קיים חומר רב ממנו נחזה כי לא רק שהוא נתן את הגושפנקא כביכול לעסקאות, אלא כי הוא שיתף פעולה עם נאשם 1 בתיאום גרסאות, וכן בעשיה לא חוקית בעסקת בית הקברות. בשונה ממעורבים אחרים, ניסה להרחיק עצמו מכל מעשה, ובמיוחד מהמעורבות בעסקאות דירות הנכים, אף שטענותיו נסתרות על בסיס חומר ותמלילים בתיק, לרבות שיחות עמו שהוקלטו. שיחות אשר בהן אכן דיבר על ההערות האזהרה, להם המתינו הקונים.

- כך גם עולה כי חלקו של נאשם 3 דומה 4 לחלקו של נאשם 4 והשניים ביצעו פעולות דומות מאוד. כאמור לעיל נאשם 4 אף מפנה אליו אצבע מאשימה, כאילו חלקו של נאשם 3 עולה אפילו על חלקו של נאשם 1.

- אף תרומתו של נאשם 5 אינה מבוטלת, עת הקים חברה, זו שכרה משרדים ששימשו להטעיה, חשבון החברה שימש צינור לפעילות הלא חוקית, מימון המשרד היה מכספי הרוכשים ללא ידיעתם עוד.

לטעמי לולא האירועים הנוספים, נשוא הפעימה השנייה - היה מקום אכן לאותה תהייה שהועלתה, מדוע מתבקש מעצר לגבי מעורב זה (נאשם 4), כאשר לא התבקש מעצר לגבי מי מיתר הנאשמים האחרים. כאמור, בסופו של יום, אין זה מצב הדברים - שכן בשונה מאותם אחרים, המשיך נאשם 4 וביצע עסקאות נוספות. עסקאות אשר כפי שובהר להלן, הן אף בחומרה גבוהה יותר. מיותר לציין כי באשר לאירועים המאוחרים, גם קיים קושי ברור לקבל טענתו כי לא ידע על התרמית. זאת, מקום בו הוא למד על מעללי הנאשם 1, עוד מהאירועים נשוא הפעימה הראשונה ובוודאי שלמד עליהם, מהחקירה המשטרתית שהתקיימה בנוגע אליהם.

14. בשולי חלק זה ואף שהדבר אינו הכרחי, אציין כי מעין בחקירות רבות שנערכו לנאשם 1 במהלך האירועים עולה כי הוא מרחיק עצמו מהאירועים. הוא מעלה תזה כביכול, בדבר איסוף כספים ושיקים בנקאים, לצורך ייצוג במכרזים (מעין קבוצות רכישה, הניגשות למכרזים. ר' לדוגמא בלבד, חקירה שלו מיום 29.10.14). לדבריו, הם לא זכו באף מכרז ולכן הוא החזיר את כל השיקים הבנקאיים. דבריו אינם מתיישבים עם ראיות קיימות בדבר הדו שיח שהתקיים בין המעורבים (לרבות הסוכנים והרוכשים ובתיק אף הקלטות של שיחות סותרות) - בדבר הערות אזהרה, העיכובים בקבלתן וכו'. ככל שהיה ממש כי מדובר רק בפניה למכרזים ואז בעת הפסד החזרת השיקים הבנקאיים, ממילא לא היה צורך בהערות אזהרה ואלה אינן רלוונטיות כלל. עצם ההתנהלות בחקירה עצמה, מלמדת לטעמי על התחכום הרב והמסוכנות הכרוכה בהתנהלותו. סיכון, עת אדם עומד בראש פירמידה ומנסה להפיל את כל אלה אותם הונה, תוך הוצאת עצמו, ללא רבב. בעניין זה - אני מוצאת כדוגמא בלבד מחומר עב כרס אותו קראתי, להפנות באשר לתחכום הנאשם 1 לחקירתו מיום 4.2.15. לכישלון התאוריה שהעלה לנוכח סוגיית הערות האזהרה, ר'

לדוגמא תמליל שיחה של 17:47 דק' בינו ובין יוגב וכן עימות שנערך בין השניים, ביום 10.5.14. עוד אפנה להודעת נאשם 1 מיום 16.11.14 ולו בדבר אותם סכומי עתק אשר לטענתו החזיר (סכומי עתק נזכרים גם בהודעות רבות של הסוכנים והנאשמים האחרים). הנ"ל משתמש בשני שמות, בעוד עולה כי חלק מהמעורבים מכירים אותו, רק בשם אחד (ר' לדוגמא דברי מר סלומון בעימות בין השניים כי לא ידע שקוראים לתומר, גם איציק בריל, אשר על מעלליו כבר יש תכנית בכלבוטק). כפי שצוין לעיל, הסכים הנאשם 1 בדיון בפניי - כי מתקיימות לגביו ראיות לכאורה, באשר לאירועים נשוא הפעימה הראשונה. אין לי אלא להוסיף כי טוב שעשה כן, מאחר ואכן ולא יכולה להיות מחלוקת על קיומן.

אציין כי יש חומר רב גם באשר למעללי נאשם 1, בעניין הפרשיה נשוא עסקת בית הקברות, אף תוך עירוב אמו וזיוף חתימות עורכי דין (ר' המפורט בסעיף 3 לאישום 6). ברם, אני מוצאת לקצר בחלק זה - מקום בו כאמור, קיימת הסכמה בדבר ראיות לכאורה למעשים הראשונים. בעת הטיעון בפניי נכללו באלה, כל האישומים (דהיינו גם עבירות המיסוי, הלבנת הון, הדחה בעדות ופשיטת הרגל) - למעט השלושה, אליהם אדרש להלן.

ומכאן לשלושת האישומים נשוא הפעימה השנייה;

15. כאמור, האישומים נשוא הפעימה השנייה הם אישומים 4, 5, ו-10. החומרה המיוחדת הנעוצה באלה, יסודה בכך שבשלושת האירועים הנדונים, בוצעה עסקה במסגרתה כביכול נמכרו זכויות בנכסים להם יש בעלים. לא רק שאותם בעלים לא ידעו על העסקה ולא היה בכוונתם למכור את הנכס, אלא שהזיוף והמרמה עלו כעת דרגה, עת על בסיס ניירת מזויפת (אשר לחלקה אדרש להלן), עלה אף להטעות את לשכת רישום המקרקעין ואכן בוצע רישום כוזב. כאמור לעיל, בשניים מהמקרים בוצעה התרמית ביחס לדירות. באישום 4 - דירה ברחוב השיירות, הרשומה ע"ש אסתר מרוה ובאישום 5 - דירה ברחוב יהושע בין נון, הרשומה ע"ש יצחק אלון. באישום הנוסף, אישום 10 - דובר בקרקע ברחוב גדעון האוזנר, הרשומה ע"ש רות שמואלי. באישום 4 נרשמו זכויות ע"ש ה"קונים" ובאישומים 5 ו-10, נרשמה הערת אזהרה לטובת ה-"קונים".

חומרה נוספת נעוצה בכך שמעשים אלו בוצעה אף שלפחות השלמת המעשים הינה מאוחרת למועד החקירה המשטרתית.

אפנה לשאלת הראיות לכאורה, ביחס לאישומים אלה;

16. **אפתח באישום הרביעי;**

* מהודעת גב' אסתר מרוה מיום 11.7.16 -

עולה כי זו קיבלה טלפון משכן אשר הוציא נסח רישום והופתע לראות כי שמה אינו בין בעלי הדירות. לאחר בירור עם עורך דין מטעמה, למדה כי הנכס כביכול הועבר בירושה ממנה לגב' רות עזרא, אשר על שמה נרשם. בדיקה נוספת העלתה כי מי שהגיש את המסמכים הנדרשים לשינוי הרישום, לא הייתה גב' עזרא, אלא אדם בשם מרדכי עזיזי אשר כביכול קיבל ממנה יפוי כוח. אותו יפוי כוח אושר כביכול ע"י עו"ד אילן מרום. במהלך הודעתה הנ"ל הציגה את המסמכים המזויפים. המסמכים הוגשו לרישום ביום 22.7.15. בגדר המסמכים המזויפים לכאורה - צו ירושה שנחתם ע"י בית הדין הרבני האזורי בתל אביב, תעודת פטירה כביכול ממשד הפנים, של מוסרת ההודעה. גב' מרוה לא ידעה מי עומד מאחורי המעשה. אציין כי חומרת האירוע נעוצה גם בזיוף של מסמכים של אותם

גופים.

בני הזוג עזרא מסרו אף הם הודעות.

* רות עזרא בהודעה מיום 21.7.16 -

צינה כי לפני כשנתיים התעניינה ברכישת דירה, היא נפגשה עם אדם בשם זדה שהציג עצמו כמתווך של נאשם 4. את מר זדה היא מכירה כאדם ישר ובמפגש בביתו נחתם חוזה בינה ובין נאשם 4. ההסכם מדבר על רכישת אותה דירה ברחוב השיירות. בשבוע מסירת הודעתה, היא קיבלה תביעה ממנה עולה כאילו היא קיבלה דירה בירושה, מגברת רווה. לאותה תביעה צורפו מסמכים אשר הם לכאורה מזויפים. בחקירתה היא מפנה לזיוף של תעודת הזהות שלה, שכן בספח הופיע שם הנעורים. היא מציינת שניתן לראות ששמות ההורים שלה ושל אסתר שונים דבר המלמד על הזיוף באשר לטענת הירושה. עוד היא מציגה תצלום תעודת פטירה כביכול של גב' מרווה שהינה בין החיים, בקשה כביכול מטעם גב' עזרא לבית הדין הרבני בתל אביב לקבל צו ירושה, ייפוי כוח של עורך דין אילן מרום אשר אינה מכירה ומעולם לא חתמה בפניו. בקשה כביכול שלה לרישום הנכס על שמה, צילום רישיון של מרדכי עזיזי אשר הוא כביכול מיופה כוח שלה ואשר נחתם כביכול בפני אותו עו"ד מרום, תצהיר בו היא מבקשת לטפל בהחזרת הנכס לבעליו המקורי וכביכול פרוטוקול דיון הכולל פסק דין בעניין החזרת הנכס לבעליו המקורי. בפרוטוקול מצוינת בקשה שלה למחוק את שמה מהרישום ולהחזיר את הנכס לבעליו המקורי. כאמור לטענתה כל המסמכים מזויפים.

* גב' עזרא מסרה הודעה נוספת ביום 26.7.16 -

מהודעה זו עולה כי בן זוגה שמע על עסקאות מוזלות, מול המנהל לפני כשנתיים וחצי ודרך דוד זדה הגיעו לנאשם 4. הטענה הייתה כי הדירות נמכרות במצב ירוד ויש לשפץ ולכן המחיר הנמוך. נערך זיכרון דברים מול נאשם 4 וזאת בדצמבר 2012. הדברים היו מול בן זוגה נועם, בעוד היא פגשה את נאשם 4 רק בהמשך. גב' עזרא נתנה בתחילה שיק ע"ס 250,000 ₪ ובהמשך לטענות שהועלו (טענות שפורטו בהודעתה ואין נדרשות להחלטה זו), היא המירה אותו במזומן וכן הביאה שיק בנקאי לטובת רשות מקרקעי ישראל - ע"ס 43,500 ₪. השיק הבנקאי לא נפרע ובהמשך אמר נאשם 4 שצריך להחליף ממנהל מקרקעי ישראל, לרשות מקרקעי ישראל. כך למעשה השיק חזר לידיה. נאשם 4 הציג מסמכים מהם היה ניתן לראות כאילו הנכס נמצא בתהליך מעבר אליה במנהל, בדומה לנכסים אחרים, ביחס לבעלים אחרים. היו עיכובים, אך גם הסברים עד שבאוגוסט 2015, הגיע נאשם 4 ואמר שהדירה על שמם ולפיכך ביקש לקבל את כל הכסף. שולם אז 170,000 ₪, חלק בשיקים. באוגוסט 2015 ראתה אכן הנ"ל באינטרנט כי הנכס רשום על שמה, אך הבחינה שעבר כזכות שכירות בירושה. היא נפגשה עם הנאשם 4 ואמרה שדובר על רכישה, הוא מצדו אמר שהחוזה בהכנה והרגיע אותה, אך אצלה כבר נדלקה נורה אדומה. בהמשך אמר שאותה צורת רישום חוסכת לה מס. היא מצידה הגיבה שאינה רוצה להעלים מס והיא רוצה שהדירה תהיה רשומה על שמה בקנייה. בהמשך טען נאשם 4, שהיתה טעות ברישום והוא לחץ להמיר שקים דחויים שניתנו לו בתשלום האחרון, במזומן. בש' 52 אומרת העדה: "בסמוך לשיחה הזאת עם דן, התקשר לנועם בן זוגי אדם בשם תומר. היום אני יודעת ממך ששמו גם איציק כאשר אני הייתי נוכחת ברכב ושומעת את השיחה. דן דיבר עם נועם קודם לכן על אותו תומר והציג אותו בפניו כאיש מנהל. אותו תומר דיבר עם נועם בנוכחותי והתחיל לצעוק עליו "איפה נשמע דבר כזה שמשוה קיבל נכס לבעלותו ולא מוכן לשלם" ואז הוא אמר "אנחנו נגיע אליכם" ו"אנחנו נעביר את השיקים האלו הלאה" הכול היה בצעקות ובטון מאיים מאוד. מבחינתי זה היה שלב שאני פחדתי שבאים לשחוט את הילדות שלי". היא הוסיפה לאחר מכן כי היו הרבה שיחות מאיימות ולכן הם ניסו

לארגן כסף, בכל מחיר. היא נתנה לדן (נאשם 4) - 140,000 ₪. לדבריה, למדה על המרמה כשקיבלה תביעה מבעלת הזכויות בנכס. הדפוס של המקרה, דומה לאירועים נשוא הפעימה הראשונה, לא רק מאופן ההתנהלות באשר לשיק הבנקאי, אלא גם בכך שהיא מציינת כי נאמר לה שלא ניתן לראות את הדירה עד שחותרים על חוזה מסודר. נאשם 4 אמר שגם בתו וחתנו קנו כך דירה. היא ציינה שלמרות שנאשם 4 התנצל בעימות, אין היא מקבלת שהייתה כאן טעות. היא שמעה על כך שנאשם 4 נחקר על פרשה אחרת אבל אז הם כבר היו אתו בתוך העסקה, העבירו כסף והוא אמר שאותה חקירה הסתיימה ומי שיתלון עליו לא יקבל כספו.

* נועם עזרא מסר מטעמו הודעה ביום 27.7.16 -

בהודעתו הוא מתאר את הדברים בדומה לבת זוגתו ומציין כי הנאשם 4 סירב למסור מסמכים שהציג באשר להתקדמות העסקה. נועם מצידו, צילם עם פלאפון את אותם מסמכים כדי להרגיע את בת זוגתו שהכול מתקדם. הוא מוסיף כי בשלב שהיה כביכול צורך בתיקון הרישום, ציין נאשם 4 את תומר, אשר אליו צריך להעביר את יתרת הסכום. שמו של תומר עלה בהרבה שיחות והוא הוצג כאיש מנהל. הוזכר כי הנ"ל דורש את הכסף, אך הוא אישית לא פגש בו ואין לו את מספר הטלפון שלו. לדבריו: "היו הרבה שיחות עם תומר כשהייתי ביחד עם דן שבהם תומר צעק עלי, הציג אותנו כרמאים וגנבים וטען שקיבלנו את הדירה ברישום ולא שילמנו". הוא מציין שעד אותו שלב שולם 470,000 ₪, אך נדרשה היתרה. באחד המקרים התקשר אליו תומר, בתיאום מוקדם עם נאשם 4, כאשר היה ברכב עם רות ואף הוא מדבר על איומים ואמירה שאם לא ישלמו: "נמצא את הדרך להגיע אליכם". אף הוא חזר על הדברים דלעיל, באשר לידיעותיהם על החקירה. (ר' גם הודעתו מיום 1.6.16)

* הודעות אילן מרום מהימים 24.7.16 ו- 25.7.16 -

אילן מרום הוא עו"ד אשר המסמכים נשאו זיוף חתימתו וגם כתובת כביכול של משרדו. ר' הודעתיו בדבר זיוף חתימתו, לרבות בתקופה בה היה מושהה מעריכת דין.

* הודעת מרדכי עזיזי מיום 24.7.16 -

הנ"ל אמר כי אכן הגיש את המסמכים וזאת כשליח עבור אדם בשם אסף עזרי. הוא טען שאינו מכיר את גב' עזרא ולא את עו"ד מרום. לדבריו, את המסמכים מסר לו עו"ד אברהם לוי. הנ"ל היה מוסר לו חומר ברחוב במעטפה, הוא לא היה מעולם במשרדו. לטענתו הוא כבר לא בקשר אתו שכן נחקר על תיקים כאלה בתל אביב. כאשר נאמר לו שהוא מוסר שם של עבריין מרמה שעזב את הארץ לפני 8 שנים ולכן הוא משקר, אמר כי הוא חושב שהנ"ל בארץ.

* נאשם 4 נחקר ביום 21.7.16 -

שם, החל מש' 91 הוא מתייחס לאישום זה. לדבריו, נאשם 1 אמר שיש את אותה דירה וניתן למכור אותה. בהתאם לדבריו: "זה הייתה עסקה ראשונה שאמר שזה אמיתי" (ר' ש' 93). לדבריו נאמר לו שהפעם זה אמיתי ולכן רק אחרי שהאדם יהיה רשום בטאבו, הוא יצטרך לשלם. לטענתו, הנאשם 1 הוא שדאג לרישום והוא שמסר לו את הנסח. הוא ניסה לטעון שלא קיבל תמורה לעסקה זו ואמר עוד שגם כאן הועברו אליו המסמכים דרך שליח. נאשם 1 שלח נסח ואמר שתבוצע העברה מאסתר מרום, לעזרא רות. לדבריו, נאשם 1 אמר שיש כתב ויתור מהראשונה וזה מאפשר להעביר בעלות. הוא אישר שאותה עסקה הייתה ב- 15.8.15 לאחר שכבר נחקר במשטרה, בפעימה הראשונה. באשר לשאלה האם לא הבין כבר שנאשם 1 רימה אותו השיב: "אני הייתי טיפש",

ר' ש' 169. הוא טען שאת הכסף העביר לנאשם 1, ע"י שליח. הוא אמר שאינו מכיר את עזיז, לא יודע מי הגיש את המסמכים וכי יש לשאול על כך את נאשם 1. לדבריו, נאשם 1 אמר שיתקן את הרישום, כפי שביקשה גב' עזרא והוסיף כי נאשם 1 "לחץ אותה וגם את נועם", ר' ש' 213. הוא הוסיף עוד כי הוא מצטער.

* נאשם 4, נחקר גם ביום 27.7.16 -

גם בהודעה זו קושר נאשם 4 את נאשם 1 לפרשה זו, ר' ש' 19. הוא טוען כי נאשם 1 שלח את הנסח, ואת הכסף שהתקבל, הוא העביר לנאשם 1, באמצעות השליח ששלח נאשם 1 (ר' ש' 42). הוא מעלה גם טענה כאילו מר עזרא פגש את נאשם 1 (טענה אינה מאושרת בהודעת עזרא). הוא כופר בטענה שאמר לבנה"ז שהוא לא אחראי באשר לשיקים שלהם, המצויים בידי נאשם 1 וטוען כי פעל להשבתם. עוד הוא מנסה להרחיק עצמו מאיומי נאשם 1 וטוען כי עת שהתקיימה שיחה בין נאשם 1 ובין מר עזרא ברכב, הוא לא שמע את תוכנה, אלא רק היה ליד. הוא שמע את הצעקות גם של גב' עזרא. באשר למצגי שווא שהוצגו לנ"ל בדבר עיכובים במנהל, אמר כי הונחה להגיד את הדברים ע"י נאשם 1 (ר' ש' 80). עוד טען כי מסמכים שהציג להם, הועברו לו מהנאשם 1 (ר' ש' 87). מהודעתו זו עולה כי נועם עזרא - היה מעורב גם בעסקה בפעימה הראשונה וכי נאשם 1 הסכים להחשיב את התשלום שביצע אז, כחלק מעסקה זו. בהודעה זו עמד נחוצות על כך שנועם פגש את נאשם 1 (דבר אשר מר עזרא מכחיש, למעט פגישה אחת הרבה זמן קודם, כאשר היו במקום עוד אנשים ובשונה מהמוצג ע"י נאשם 4).

* עוד אפנה להודעת יוסף עופר מיום 28.7.16 -

הנ"ל הינו מכר של נאשם 4 והעיד כי בשנה האחרונה, ראה את נאשמים 1 ו-4, כאשר שהם תמיד ביחד. הוא נכח במספר פגישות עם נאשם 4 עת שזה נפגש עם נאשם 1. האחרון תמיד נתן תחושה שהעסקאות מתקדמות ושהכול בסדר והעד מצדו, אמר לנאשם 1 שיעמוד מאחורי המילה שנאשם 4 נתן ויעמוד מאחורי ההסכמים. בכלל זה ציין: "אני חושב שדן האמין לאיזיק והוא ניסה לעשות אתו עסקאות חדשות לאחר המעצר האחרון שלהם, כדי לנסות לפצות את הנפגעים מעסקאות מהעבר, כך הבנתי" (ר' ש' 14). מבין השמות הקשורים לעסקאות המאוחרות, הוא שמע את השם שוקרון (הנוגע לאישום 10). הוא ציין כי נאשם 1 מקרין בטחון ומשכנע ותמיד נאשם 4 חזר מאותן פגישות אופטימי - "שיש אור בקצה המנהרה ואני מבין למה הוא השתכנע מאיזיק להמשיך בעסקאות האלו".

אכן כפי שנטען מטעם נאשם 1, בני הזוג עזרא בעצמם לא ראו את משיב 4, ואני אף מסכימה עימם כי כאשר העדות המרכזית נגדם היא של הנאשם 4, לא ניתן להתעלם מכך שלא מדובר בעד האמין ביותר (בעניין זה אפנה לא רק לשינויים במהלך חקירותיו השונות שהונחו בפניו, אלא גם לתצהירים שהוגשו בתביעות אזרחיות, בהם טען כי נאשם 1 נקי מאשם), אך עם זאת - מכאן ועד למסקנה שאין ראיות לכאורה, גם באשר למעורבותו של זה, נראה כי רחוקה הדרך. לטעמי - דברי שני בני הזוג עזרא בדבר השיחות עם נאשם 1 ותוכנן, דברי מר עופר, ביחד עם דברי הנאשם 4 והעובדה ששיש קווי דמיון לעסקאות הקודמות (לא רואים את הדירה לפני הרכישה, כסף ומסמכים מועברים עם שליח, ערבות בנקאית שלאחר מכן מוחזרת) - די בהם, למבחן הראיות לכאורה, כי גם ידו של הנאשם 1 במעל (אף אם כעת בתחכמו, הוא נותר עוד יותר מאחורי הקלעים, לאחר שכבר נחקר בפרשה הקודמת).

17. **מכאן אפנה לאישומים 5 ו-10, עת משותף לשניהם, מעורבות של מר יהודה קקון ושל עו"ד ירון מלכה, אשר אפתח בהודעותיהם;**

יהודה קקון נחקר לראשונה ביום 20.7.16 -

*

בהודעה זו הוא מספר כי כאשר היה ביחד עם חברו, רפי צעירי, הוא קיבל שיחה מאדם שאין הוא זוכר את שמו (להלן: "החבר"). החבר ביקש סיוע באיתור עורך דין, אשר יכול לעזור בעסקת מקרקעין בירושלים. רפי שהיה לידו אמר כי הוא מכיר עו"ד מנתיבות, בשם ירון מלכה. קקון השיב כי יש לו עורך דין ואם מעוניינים שידברו אתו. לדבריו, לאחר מספר ימים התקשר אליו החבר ואמר שיש לו עוד חבר שיש לו עסקה בירושלים ושמו איציק. אכן קקון, נפגש בהמשך עם נאשם 1 ומסר לו את פרטיו של עו"ד ירון מלכה. לדבריו, נאשם 1 היה בקשר טלפוני ומיילים עם מלכה. בהמשך, התקיימה פגישה בין רפי, לעורך הדין וגם קקון נכח בה. באותה פגישה, ביקש עורך הדין שיק בטחון, כדי שלא יעבוד חנם. מאחר וקקון הכיר את החבר, הוא נתן שיק שלו ע"ס 20,000 ₪, לא להפקדה. גם רפי קיבל שיק ע"ס 10,000 ₪ לא להפקדה, בגין התיווך שלו לעורך דין. לדבריו, בהמשך הייתה עוד פגישה עם עורך הדין - שכן רפי עלה אתו לירושלים והוא היה אמור לקבל שם כסף מנאשם 1, אשר הציג עצמו כעוזר רב. אחרי הפגישה, הוא לא קיבל השכר ואז קקון פנה לחבר ושאל מה עם שכר עורך הדין, שכן הוא תיווך. רפי ומלכה ישבו בבית קפה עד לערב והמתינו לשכרם, אך זה לא התקבל ומלכה הלך. קקון אמר לו שאם לא יביאו את הכסף שיבטל את העסקה. באשר לשאלה מי נתן לרפי את המסמכים, כאשר הוא הלך עם מלכה לירושלים השיב: "איציק שלח לי את המסמכים עם שליח סיני או תאילנדי שהגיע אלי לתחנת דלק בצומת סביון ומסר לי שקית של מסמכים. את המסמכים האלו העברתי לרפי והוא הלך עם עורך הדין לטאבו בירושלים" (ר' שם ש' 74-75). לדבריו הוא פגש את איציק פעם אחת בפגישה שתיאר לעיל ואולי בעוד פגישה אקראית אחת, אך בכך אין הוא בטוח. זו העסקה היחידה שהיה בקשר עם איציק כי משהו בו לא נראה לו. לטענתו, לו אישית לא היה אמור לצאת שקל מהעסקה. באשר לשאלה מדוע שיתן שיק בטחון לעו"ד מלכה, בעסקה שאין הוא עתיד להרוויח ממנה, השיב כי רפי חבר שלו מזה 30 שנה והוא ביקש. לטענתו, את צדדי העסקה עצמה אין הוא מכיר והכל היה בין עורך הדין ובין הנאשם 1. העד זיהה את תמונת הנאשם 1 כאשר הוצגה לו. הוא אישר שאמר לעו"ד מלכה שיביא לו עוד עסקאות, אך העסקה הראשונה נפלה על הנאשם 1. כאשר נשאל קקון באשר לתגובתו לכך שהוא הכיר את שתי העסקאות בירושלים (הכוונה ל"עסקאות" נשוא אישומים 5 ו-10) והוא זה שמכר לעו"ד מלכה את פרטיהם ואת המסמכים הנוגעים אליהם והיה בקשר אתו השיב - "אני לא הכנתי את החוזים, זה יצא מהמחשב של עורך הדין ולא ממני. אני לא מכיר את הקונים ואת המוכרים, אז לא יכולתי לתת לו כלום ואני מוכן לעשות עימות עם עורך הדין להגיד לו את זה בפנים. זה הכול איציק עשה מול עורך הדין" (שם, ש' 103-105). עוד הכחיש את הטענה שהוא זה שאמר לעו"ד מלכה כי הקונים או המוכרים, הם חרדים שלא מוכנים להיפגש עם עורך דין ואז דאג להעביר לו באמצעות רפי, מסמך אימות חתימה כביכול של הנ"ל, בעוד מדובר במסמך מזויף, מאומת כביכול ע"י עורך דין אחר שמולו הזדהו המוכרים. קקון הכחיש וטען כי היה רק מתווך בין נאשם 1 לעו"ד מלכה.

רפי צעירי בהודעה מיום 21.7.16 -

*

מספר סיפור קצת שונה. לדבריו הוא אכן קישר עם עו"ד מלכה, בהמשך לפניית קקון ואכן גם נסע עם עו"ד מלכה לירושלים, ללשכת רישום המקרקעין. בפעם הראשונה נסע לרישום (אז שילם אגרה באמצעות ויזה שלו) ופעם שניה נסע כדי לבטל את העסקה מאחר ועו"ד מלכה חשד שמשהו לא בסדר. אך הוא, בשונה מקקון, לא מזכיר כלל את הנאשם 1. לדבריו אין הוא מכיר אותו. העסקה הייתה עם קקון (כלומר השיקים של קקון לא היו לביטחון והוא שילם גם למלכה וגם לצעירי). הוא גם מציין תשלום סכומים שונים מהמצוינים ע"י קקון. לדבריו, עו"ד מלכה חשד בכשרות העסקה והוא מצדו, אמר לו לבדוק הכול כי שמו "הטוב" של קקון הולך לפניו. כמו קקון, גם הוא לדבריו לא הכיר את האנשים עצמם, המעורבים בעסקאות. לטענתו, המקרה פגע בקשריו עם עו"ד מלכה אשר כעס עליו.

בהודעה נוספת של קקון מיום 24.7.16 -

*

לאחר שבוצע גם עימות בינו ובין עו"ד מלכה, הוא דבק בטענתו בדבר מעורבות של נאשם 1 וזאת למרות הכחשת מלכה ולמרות הכחשת נאשם 1. נשאר ערפל באשר לשאלה מי הכיר בינו ובין הנאשם 1. באשר לנאשם 1 הוא אומר - "הוא שקרן ואני מוכן להתעמת עם איציק. אני פגשתי את איציק לפני ארבעה חודשים בת"א באמצעות חבר. אחרי כמה שבועות איציק התקשר אלי שאל אותי אם יש לי עורך דין שיכול לקדם בשביל ועסקאות נדל"ן. אחרי שבוע בערך התקשר אלי שליח של איציק אמר לי שיש שקית של מסמכים להעביר לעורך דין ואני מסרתי אותם לרפי שפגש את העורך דין בירושלים ומסר לו את המסמכים. אני מוכן להתעמת עם איציק ולומר את זה לידו. שיוציא אותי מהסיפור הזה, אני רק תיווכתי בין איציק לעורך דין ואני התקשרתי לעורך דין אבל בקשר לעסקה הנוספת שביקשתי ממנו לבדוק לי ולא בקשר לעסקאות האלו" (ר' שם החל מש' 31).

עו"ד ירון מלכה מסר גרסתו ביום 18.7.16 -

*

גם עו"ד מלכה כמו צעירי מציג את המגעים ככאלו שהתקיימו ישירות מול קקון המספק את הניירת. לדבריו, כאשר נאמר לו שהקונים והמוכרים לא רוצים לחתום בפניו, הוסכם לבסוף שיחתמו בפני עורך דין אחר והמסמכים יועברו אליו כבר חתומים. הוא מאשר, שלאחר שביצע הדרוש בלשכת רישום המקרקעין עם צעירי, התקיימה פגישה גם עם קקון. לדבריו - קקון אמר אז שהוא צריך לקבל את התשלום מאדם אחר אך כאשר זה לא הגיע וחלף הזמן, הוא אמר שישלח לו את הכסף במונית, ספיישל לנתיבות. למחרת אמר קקון שיש טעות במספר הזהות של הקונה, הרצל לוי (ראה אישום 5) והוא מבקש לבטל את שתי העסקאות שבסוף לא יצאו. עו"ד מלכה, אכן הגיע שוב ללשכת רישום המקרקעין, לצורך הביטול, שם פגש הפעם את נאשם 4 וכן את הרצל לוי, הרוכש כביכול מאישום 5. הרוכש כביכול מאישום 10, מר שוקרון - לא הגיע ולא היה ניתן גם לבצע את הביטול, מחמת דרישות לשכת רישום המקרקעין. הוא מתאר פגישה עם השותף הערבי של שוקרון וככל הנראה הכוונה לאי.ד. הנ"ל שאל אותו אם העסקה הזאת היא אמיתית. הוא השיב שאין הוא מכיר את הצדדים ורק רשם הערה, על בסיס מסמכים שהועברו אליו. הוא מתאר מפגש נוסף עם קקון, בו הנ"ל דיבר עם אדם שלדבריו חייב לו כסף. הוא מעריך כי הוא עשה לו הצגה. חודשיים לפני עדותו התקשר אליו נאשם 4 ושאל אם בוטלה כבר העסקה, נשוא אישום 5 והוא השיב בשלילה. הוא אישר בחקירתו מסמכים באמצעותם נרשמו הערות האזהרה ובהם בקשה לרישום הערה, החתומה ע"י עו"ד אהרונז' וחוזי רכישה - כביכול בין הקונים והרוכשים בשתי הפרשיות. החומר הועבר לו ע"י צעירי והוא סמך על עורך הדין שצוין ואימת החתימות (ההודעה היא ארוכה ור' יתר פרטיה במקור).

הנאשם 4 מסר הודעה רלוונטית ביום 19.7.16 -

*

בתחילת הודעה זו הכחיש היכרות עם הרוכשים בעסקאות ועם עו"ד מלכה וכן את העסקה עם נועם עזרא, נשוא אישום 4. החל מש' 154 - הוא מבקש לחזור בו ולהיחקר מחדש. כאשר הוא מציג הדברים, הוא טוען שהנאשם 1 הוא ששלח אליו המסמכים. כאן הנאשם 1 (אשר כאמור משתמש בשני שמות ועולה כי חלק מהמעורבים מכירים אותו רק בשם אחד ולא מודעים לשני), השתמש בשם תומר. לטענת נאשם 4, נאשם 1 הוא ששלח לו את המסמכים לעסקה. מהרצל לוי הרוכש בעסקה 5, התבקש כ- 200,000 ₪ כנגד הרישום ("מה שאמרו לי אמרתי לו", ר' ש' 188), אך לוי סירב לשלם, בגלל שהייתה טעות בתעודת זהות שלו. באשר לעסקה נשוא אישום 10, הוא לא פגש בשוקרון, אלא באי.ד. וגם כאן לטענתו נאשם 1 הוא ששלח לו, את הערת האזהרה. הוא אישר כי הדבר היה לאחר החקירה נשוא הפעימה הראשונה, אך ציין כי אז אנשים שילמו לפני הערת אזהרה וכאן נאמר לו שישלמו אחרי ואמרו לו שמסמך של הערת אזהרה, אי אפשר לזייף. באשר לרישום עצמו והניסיון לבטל ההערה,

הוא מספר סיפור התואם באופן כללי את דברי עו"ד מלכה. במענה לשאלה - איך אחרי שהסתבך כבר בעסקאות עם נאשם 1, האמין שהניירת לא מזויפת, אמר: "אין לי הסבר. אני האמנתי שהכל אמיתי. זה הכול" (ר' ש' 289).

באשר לעבירות לגופן, איני רואה צורך לפרט כלל החומר הראייתי הקיים ואפנה *
רק בדרך של ראשי פרקים ל -

הודעת **איאד** מיום 31.7.16 - בה הוא קושר את נאשם 4 למעשים, נשוא אישום 10,

הודעת **יצחק אלון** מיום 12.4.16 - בדבר זיוף המסמכים נשוא אישום 5 (הנ"ל הוא הבעלים הרשום וגר בבית אבות),

הודעת **עו"ד בנג'מין**, מיום 7.4.16 - אשר עמד על התרמית באישום 10 ואשר קושר אף הוא את נאשם 4, לפי דברי המעורבים.

הודעת **הרצל לוי** מיום 31.3.16. הנ"ל הוא "הרוכש" בעסקה נשוא אישום 5 והוא קושר את נאשם 4 וכן מאשר את המפגש עם עו"ד מלכה לביטול רישום הערת האזהרה.

הודעת **עו"ד משה אהרון** מיום 27.3.16 - אשר חתימתו זויפה כדי לבצע רישום ההערות ע"י עו"ד מלכה.

הודעת בוחנת העסקאות **אפרת צוריאל** מיום 27.3.16 - באשר לניסיון לתקן הערת האזהרה ויצירת קשר מטעם הלשכה עם גב' שמואלי, בעל הזכויות במגרש, נשוא אישום 10, הכול עקב חשדות שעלו.

הודעת מנהלת לשכת רישום המקרקעין, **כנרת כהן** מיום 27.3.16 - בדבר התלונה שהתקבלה מטעם בעלת המגרש נשוא אישום 10 ובדבר בקשה שהוגשה לביטול אותה הערה שזויפה. עוד היא מאשר כי זויפה חתימת עו"ד משה אהרוני אשר עודכן בכך.

הודעת בוחן העסקאות מר **אברהם לימואי** מיום 27.3.16 - בעניין רישומי עו"ד מלכה בשתי העסקאות וזיוף חתימת אהרוני.

הודעות **שוקרון** - אשר לטובתו נרשמה ההערה באישום 10, אך זאת למעשה עבור איאד שלא ניתן לרשום הקרקע על שמו. ראה הודעות מהימים 7.3.16 ו 8.3.16.

וכן הודעת **רות שמואלי** מיום 3.3.16 - אשר על שמה רשומים המקרקעין, נשוא אישום 10.

* הנאשם 1 נחקר ביום 24.7.16 -

הוא הכחיש עיסוק בנדל"ן בשנה האחרונה (דבר הנסתר מהודעת יוסף עופר שהובאה לעיל), הוא הכחיש כל מעורבות בעסקאות נשוא אישומים 5 ו- 10, הכחיש שיחה עם עו"ד מלכה וכן עם מר קקון.

בעניין אישומים אלה -

באשר לנאשם 4, לא יכולה להיות מחלוקת כי קיימות ראיות לכאורה, עת שהצדדים הקרובים לעסקה, קושרים אותו בהודעותיהם ושמו מצוין, לרבות ע"י עו"ד מלכה. אף הודעתו שלו, תומכת במעורבות.

שונים פני הדברים באשר לנאשם 1. לגביו, אכן הצדדים הקרובים לעסקאות, "הרוכשים", אינם קושרים אותו ואף עו"ד מלכה לא קושר אותו וגם מציג דברים שונים ממר קקון. עם זאת, עדיין עומדים כנגדו דברי הנאשם 4 ודברי

מר קקון. לטעמי, חרף הכחשת עו"ד מלכה, העובדה שהאחרון מאשר שקקון המתין לתשלום מאדם אחר ולכן לטענתו לא שילם, מהווה אף היא תמיכה מסוימת. כך גם הודעת יוסף עופר, בדבר הקשרים באותה תקופה, בין נאשם 1 ונאשם 4, תומכים בחשד. עוד הבאתי בכלל שיקולי את התרשמותי כי הפעם דובר בעבירות מרמה בדרגה מיוחדת אשר ספק בעיני אם נאשם 4 בעל כישורים לבצען בעצמו (האמור הינו בין לנוכח התרשמותי ממנו באולם, אך גם התרשמות מצפייה בעימותים וכן מקריאת הודעות שבתיק). עם זאת, מאחר והן אמינות נאשם 4 והן אמינות מר קקון, נחזות כבעייתיות מהחומר שבפני (לפי הנטען מר קקון, אף ריצה בעבר מאסר וגרסתו כאילו פעל כאן ללא תמורה, אינה הגיונית. ובאשר לנאשם 4 הקושי לבטוח בדבריו עולה מסתירות בחקירות, בחירה לחזור במהלך מדברים שאמר ואף תצהירים עם טענות מנוגדות בהליכים אזרחיים, שננקטו בהמשך לאירועים הרלוונטיים) - הרי שגם בשים לב לתבנית הפעולה הדומה ולתמיכה הנוספת כאמור, מסכימה אני עם ב"כ הנאשם 1, כי קיימת חולשת מה, באשר לקיום ראיות לכאורה, באישומים אלה. מטבעם של דברים, חולשה זו תבוא בכלל השיקולים, עת תבחן כל חלופת מעצר שתוצע ובאיזון הכולל.

18. סיכום ביניים;

באשר לכלל האישומים נשוא הפעימה הראשונה (וכאמור בטענות הצדדים, אלה לא התייחסו כקבוצה נפרדת לעבירות המיסוי, הלבנת הון, עבירות הנוגעות לפשיטת רגל וההדחה לעדות) - הנאשם 1 מודה בקיום ראיות לכאורה ונאשם 4 כפר בכך מפאת העדר כוונה פלילית. לא נמצא ממש בטענת האחרון ולפיכך ביחס לשני הנ"ל קיימות ראיות לכאורה. הערתי - כי התרשמותי מכלל החומר הינה כי נאשם 1 היה הדמות המרכזית, בהגיינת בקידום ובביצוע של כלל המעשים נשוא אישומים אלה והוספתי כי לטעמי ייתכן וראוי היה לפעול כבר בעת החקירה הראשונה, להגשת כתב אישום עם בקשה באשר למעצרו, או חלופת מעצר בשים לב לחומרת מעשיו.

באשר לשלושת האישומים נשוא הפעימה השנייה (4, 5, 10) - לא יכול ספק בדבר קיום ראיות לכאורה באשר לנאשם 4. באשר לנאשם 1, נראה כי מאחר ואירועים אלה, היו לאחר החקירות הוא הרחיב עצמו למעגל רחוק ומוסתר, אף יותר מדרכו במעשים בתחילה. עם זאת עדיין קיימות ראיות לכאורה באשר לאישום 4 וכן ראיות לכאורה באשר לאישומים 5 ו-10, אם כי בעניין שני האישומים האחרונים, קיימת חולשה קלה.

19. עובר לפניה משאלת הראיות לכאורה, לשאלת עילת המעצר - אוסיף התייחסות לטענות שהועלו בדיון, ככל שמצאתי צורך בכך (אין בהעדר הדרשות לכל טענה וטענה, אלא להוות אמירה שבאחרות לא מצאתי ממש):

ב"כ נאשם 4 טען כי באשר לאירועי הפעימה הראשונה, לא ברור מדוע לא הואשמו נוספים ובהם הסוכנים שהוצגו כמעורבים בדרגה נמוכה יותר (ר' לדוגמא יוגב, ליאור ויהושע). הוא הדגיש בטיעונו בעיקר את האחים זדה, אשר לטענתו הסבירו לקונים את אותם דברים שהסביר נאשם 4 ואף התקבלו בידיהם, עמלות בסכומים דומים. הוא מפנה עוד להודעות בהן נטען באשר למהות חלקם ומעורבותם של האחים זדה. וכן הפנה לעובדה שגם הקשר עם בני הזוג עזרא, היה באמצעות אחד מהם.

הוא ציין את חומרת מעשי נאשם 2 ותהה מדוע לגביו לא התבקש מעצר עד תום ההליכים.

ככל שנראה באירועי הפעימה השנייה, עליית מדרגה, לנוכח הזיוף והרישום בפועל הרי שהמעורבים העיקריים, אינם בפנינו. נראה כי דבריו כונו בעיקר לעו"ד מלכה, ליהודה קקון למרדכי עזיזי והוא מעלה אף טענות ביחס לנועם עזרא (אשר ממשיך בקשר עם מרשו, אף במועדים מאוחרים ובאופן מתמיהה). נטען כי באשר לאישום 10

- אין לסמוך על איאד ושוקרון, אשר ברי מדבריהם, כי ביקשו לבצע רישום אשר בפן המהותי הוא עבור איאד, תוך עקיפת מגבלות לרישום של מקרקעין על שמו בישראל.

בקשר לטענות אלה אסתפק בהערות הבאות;

העיון בחומר אכן מלמד על מעורבים נוספים רבים אשר לכל הפחות, ניתן לומר לגביהם כי בחרו לנקוט בדרך של עצימת עיניים. נראה כי ביסוד הדבר עמדה התקווה לרווחים קלים. דברים אלה יפים - הן ביחס למעורבים בצד אשר לכאורה מבצע את העסקאות, אך גם בצד של הרוכשים. כפי שצוין לעיל, נראה כי מרבית המעורבים היו תמי לב בתחילה, אך בחלוף הזמן עמדו על כך שמדובר בתרמית, או לכל הפחות, דבר לא כשר. חלק מהם אף נכווה בעצמו, באופן שאף שהיה בצד של מקבלי הכספים מהרוכשים, גם הם רכשו עבור עצמם, או מי מטעמם - נכסים, אשר לבסוף לא התקבלו. בעניין זה ר' לדוגמא הודעת דוד זדה מיום 5.10.14 - בה הוא מדבר על רכישת דירה לבנו ברמות כנגד 790,000 ₪, וכן דירה לבתו ליד ישיבת חברון כנגד 520,000 ₪ ובאשר לרכישת הדירה לבן, חזר על כך גם בחקירה בפני רשות המיסים ביום 3.12.14. ר' גם דברי ליאור ניסים בהודעות מיום 15.10.14 ו- 6.5.15 בדבר הפסדים כספיים בגין דירות שרכש כביכול ברחוב עמינדב 4 וברחוב מרטין לותר קינג. דברי יהושע אבידן בהודעה מיום 14.10.14 כי רכש נכס ברמות ברח' לואי ליפסקי והפסיד 130,000 ₪ וכן דברי שלמה יוגב בהודעה מיום 3.2.15 כי בתו רכשה באמצעות סלומון דירה בפ"ת וכך גם אחיין שלו (לא נסתר מעיני כי גם נאשם 4 העלה טענות דומות, אך בשונה ממעורבים אחרים, טענותיו הועלו בעלמא, ללא כל תמיכה ולא קיבלו גם חיזוק מהודעות אחרות).

עיון בעימותים שבוצעו מלמד כי לא אחת, שונה ההתרשמות באופן מהותי בין מלל הדברים שבהודעות ובין ההתרשמות מצפייה ישירה. כך לדוגמא לאחר צפייה בעימות בין שני המשיבים שבפניי, באשר לאירועים נשוא הפעימה השנייה, עלתה שאלה של ממש, האם נאשם 4 הינו רמאי בדרגה המשתווה לנאשם 1, או אף יותר (כפי שעשוי לעלות רושם מעיון בכתובים בלבד), או שמדובר באדם אשר נאשם 1 ב-"כישוריו", הוא בעל היכולת לתמרנו ולהפילו פעם אחר פעם, באותו הפח (ראה התפרצות נאשם 4 בבכי, במהלך העימות).

יש לתת את הדעת לכך שמדובר בפרשה סבוכה, רבים מהמעורבים בה - אינם טלית שכולה תכלת, חלק ניכר מהמעורבים הם פושטי רגל, או אנשים בעלי קשיים כלכליים ומטעם זה נגררו למעשיהם. לטעמי בחקירה דנן, קיים יתרון למי שליווה אותה מתחילה, באשר לאישיות כל אחד מהמעורבים, הנקודה בה חלה תפנית בהתנהלותו, לנוכח הבנת דבר זה או אחר, שיתוף הפעולה מצדו - בין בחקירתו ובין במתן סיוע לראיות באשר לאחרים (ר' לדוגמא התנהלות מר יוגב, אשר שיחה שהקליט סותרת ניסיון נאשם 1 לטעון כאילו עסק רק במכרזים), עד כמה הצליח לשכנע, או להוכיח, כי אף הוא בעצמו נפגע, או שהדברים נאמרו בעלמא ועוד. נראה יומרני לקבוע על בסיס הדיון שהתקיים בפני וקריאת החומר הדרוש להחלטה, כי קיימת שגיאה ברמה של הפליה בין מעורבים, עד שיש בזו להשפיע על שחרור שני המשיבים ולו מטעם זה. סבורני, כי ההחלטות ע"י הצוות המלווה את הפרשה, התקבלו על בסיס אותה התרשמות ישירה ואישית, אשר אכן נדרשת.

כפי שצוין לעיל, לצורך הכרעה זו התמקדתי בבחינת חלקם של השניים שבפניי;

באשר לנאשם 1 - עולה חלקו על של כל יתר המעורבים באירועים הראשונים, אשר עניינם במיליונים ובהונאת הרבה מאוד רוכשים תמימים. איני סבורה שלגביו יש מקום לטענות ממין זה ובוודאי שאין להן מקום, לנוכח המעורבות באירועים המאוחרים. זאת, גם בשים לב להערותיי, באשר למבחן הראיות לכאורה.

באשר לנאשם 4 - אכן ביחס לאירועים הראשונים, כפי שהערתי לעיל עולות תמיהות האם חומרת מעשיו עולה על חומרת הנאשמים האחרים (ראה הערותי לעיל), ברם, יש לזכור כי בשונה מהם, הוא הוסיף והתמיד בעשיית מעשי תרמית, גם לאחר שהתקיימה כבר החקירה ולא היה בזו להרתיעו, או לגרום לו לשנות מדרכיו. כן התרשמתי כי בשונה מאחרים, הוא לא הצליח לשכנע את צוות החקירה כי בעצמו הפסיד כספיים, עקב רכישת דירות עבורו או עבור מי מבני משפחתו. לצורך דיון זה, די בכך.

אעיר כי אף לו היה נמצא שנפגע ערך השוויון - עת התבקש מעצר, בעוד לא התבקש מעצר אחרים - אין משמעות הדבר בהכרח שחרורו. במקרה ממין זה, על בית המשפט עדיין להוסיף ולבחון, האם ההגנה על הציבור, אינה מצדיקה העתרות לבקשה, חרף זאת.

אני מוצאת להוסיף והעיר כי אכן לא ברור עד תום, מדוע האחים זדה לא נכללו אף הם בכתב האישום (וזאת בשונה מהשאלה מדוע התבקש מעצר, אשר כמובהר, בדין התבקש באשר לשניים שבפני בלבד). אני סבורה שאין צורך לקבוע מסמרות באשר לכך ואין בכך לשנות את התוצאה. אסתפק בהערה כי התרשמתי שהדבר נעוץ בדבריהם, בדבר ההפסדים אשר הם בעצמם ספגו, דבר אשר יש בו להעיד על כך שלא היו מודעים לפחות בחלק משמעותי מההליך כי מדובר בתרמית. בעניין זה - ר' דברי דוד זדה בהודעות מהימים 5.10.14 ובהודעה בפני רשות המיסים מיום 3.12.14. כן ראה דברי נאשם 4 בהודעה מיום 5.10.14 כי זדה לא ידע שמדובר ב"חרטה" וכן דברי נאשם 4 ביום 7.10.14 כי אכן גם מר זדה רכש ממנו. אפנה עוד לדברי דוד זדה ביום 5.10.14 שם העריך כי נאשם 4 הוא אדם ישר ואף הערכה זו עשויה ללמד על תום ליבו וחוסר הבנתו את מציאות הדברים.

באשר למעורבים נוספים, כמר קקון, ומר עזיזי - יש לזכור כי חלקם של אלה, נוגע רק לשני האירועים האחרונים (דהיינו מתמקד בשני מעשי המרמה האחרונים) ולא למערכת של הונאת המיליונים בדירות. גם באשר לכך, נראה כי חלקם הוא בתיווך, ללא שעולה כי היו מודעים לתמונה במלואה וחומרתה. ברי כי עבדו עבור אחרים, אשר הם שהיו היוזמים והפעילים במעשי התרמית הספציפיים.

הצדדים התייחסו עוד למועד השימוע באשר לאירועים נשוא הפעימה הראשונה ונפקותו. אף בטיעון זה לא מצאתי ממש. יש חשיבות לעצם העובדה שהמשיבים ממשיכים במעשיהם, גם לאחר שנחקרו במשטרה על מעשים דומים והדבר לא גורם להם לחדול, אלא הם אף מבצעים רישום, הכרוך בזיוף של ממש. כאמור, אף אם עקב שגגה או טעם אחר, לא התבקש מעצר במועד מוקדם יותר, הרי שהחומרה הנוספת, מכוח מעשי הפעימה השנייה, מצדיקה הגשת הבקשה לכך כעת.

ומכאן לשאלת עילת המעצר;

20. כמתואר אף שמרבית העבירות הן עבירות רכוש, מדובר בפרשיות סבוכות, בהן בוצעו הדברים בתחכום ותוך הונאה בסכומים גבוהים ביותר. ההונאה בוצעה ביחס לאוכלוסייה חלשה (למיטב הבנתי, מרבית האוכלוסייה הייתה חרדית ומעוטת אמצעים). אכן עבירות רכוש, אינן מקימות חזקת מסוכנות, ברם הפסיקה כבר קבעה לא אחת, כי עת מדובר בעבירות המבוצעות באורח שיטתי, או בהיקף ניכר ותוך שימוש בדרכים מתוחכמות, כפי שנעשה במקרה דנן, עשויה לקום עילת מסוכנות, אף עת עסקין בעבירת רכוש. ר' בש"פ 5431/98, **פרנקל נ. מדינת ישראל** פ"ד נב(4) 268, 272 (1998); בש"פ 7161/00 **מדינת ישראל נ. רחלין ואח'** (ניתן ביום 6.10.00 ופורסם בנבו); בש"פ 3822/01 **מדינת ישראל נ. סניור** (ניתן ביום 23.5.01 ופורסם בנבו. דובר שם, בדומה למקרה דנן, במחוסר עבר פלילי); בש"פ 7803/01 **ניידץ נ.**

עמוד 24

מדינת ישראל (ניתן ביום 15.10.01 ופורסם בנבו). במקרים ממין אלה שבפניי, אף שעסקינן בעיקר ברכוש - מתקיימת עילת מעצר של מסוכנות, שכן קיים חשש בדבר המשך ביצוע מעשים דומים. מעשים בהם יוכלו אזרחים ויאבדו כספם ובמיוחד אוכלוסיות חלשות.

21. כמו כן - יש לזכור כי באשר לאירוע נשוא אישום 4 נטען גם לסחיטה באיומים, כאשר הובאו לעיל דברי גב' עזרא באשר לאופן בו השפיעו עליה הדברים.

יש לתת את הדעת לכך שבסופו של יום, אכן כדי לקבל בחזרה שיקים שניתנו, שולם במזומן 170,000 ₪. עובדה זו מלמדת כי האיומים עשו את מלאכתם.

גם באשר לאירוע 10 - נטען לסחיטה ואיומים כלפי איאד. מעיון בהודעת איאד ניתן ללמוד שהתקשרו אליו אנשים ערבים מיפו, אשר דיברו אתו בדיבור של עבריינים, הציגו עצמם כקשורים לנאשם 4 ודרשו שישלם מיליון שהוסכם. בהנחה ששני המשיבים שיתפו פעולה, גם באירוע זה, הרי אף שהנ"ל הציגו עצמם כפועלים מטעם נאשם 4, ניתן להבין מדוע יוחסה העבירה של סחיטה באיומים גם לנאשם 1. עם זאת, באשר לאירוע זה יש לתת את הדעת לכך שעולה הרושם כי איאד לא התרשם מאותו איום, הוא השיב להם שנאשם 4 רמאי ואין עסקה ולדבריו למעט שיחה אחת, מאז לא התקשרו אליו.

אכן עמדת הפסיקה הינה כי לא בנקל ישוחרר חשוד המואשם בעבירה זו ונקבע לא אחת כי הן מלמדות על מסוכנות הנאשם ובדרך כלל אינן מתאימות לחלופת מעצר, בשל הפוטנציאל הטבוע בהן להטלת אימה על קורבנות הסחיטה. ר' בש"פ 4120/11 **דדוש נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 6.6.11 ופורסם בנבו, ר' האסמכתאות הנוספות שם בפסקה 14); בש"פ 6977/11 **אלחבסה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4.10.11 ופורסם בנבו, בפסקה 5); בש"פ 5113/14 **מדינת ישראל נ' אדינייב** (ניתן ביום 3.8.14 ופורסם בנבו ר' בפסקה 14); בש"פ 5435/03 **קייסי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 23.6.03 ופורסם בנבו); בש"פ 7589/15 **אלקאדי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 26.11.15 ופורסם בנבו ור' בפסקה 11). ר' עוד ההפניה לכלל אסמכתאות אלה בדברי כב' השופט מ. סובל במ"ת 4737-04-16 **מדינת ישראל נ. יגאל שמעון** (ניתן ביום 1.8.16 והוגש בעת הדיון בפניי). כלל זה יפה לא רק כאשר סחיטת הכספים נעשתה באמצעות נקיטת אלימות בפועל, אלא גם כאשר הסחיטה לא לוותה בכוח פיזי אלא באיומים מילוליים בלבד, ואפילו איום מרומז. ר' בבש"פ 7283/98 **גמלט נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 6.12.98 ופורסם בנבו, אם כי יוער שבאותו מקרה, היה גם מקרה אחד של אלימות פיזית).

נראה עם זאת, כי בנסיבות המקרה דנן, מדובר במדרג הנמוך של סחיטה באיומים. מדובר באירועים נקודתיים, בודדים ואין הדבר מהווה את מרכז הכובד בפרשייה שבפניי. איני מוצאת שהמקרה דנן משתייך, באשר לחלקו הנוגע לסחיטה באיומים, לאותם מקרים בהם אף לא ישלח עניינו של עצור לקבלת תסקיר. באשר לכך, בדין הפנה ב"כ נאשם 1 מנגד - לבש"פ 5537/15 **יוסף גנגינה נ. מדינת ישראל** (ניתן ביום 27.8.15 ופורסם בנבו).

22. מעבר למסוכנות כאמור לעיל ביחס לשני המשיבים, מתקיימת באשר לנאשם 1 - גם העילה של שיבוש הליכי משפט, בדרך של השפעה על עדים. בהקשר זה מעבר לאמור באישום 9, בדבר ניסיונו לתאם עם יוגב העלאת טענות, כדי להפיל אחריות על נאשם 5, ר' גם דברים העולים מחקירות נאשם 2. נראה כי האחרון ונאשם 1, פעלו בתיאום, מאז החלה החקירה. בכלל זה העברת מידע שהתקבל מעצורים, תוך ניצול היות נאשם 2 עורך דין אשר מכוח זה, יכול היה להיפגש עימם.

23. יש לבחון האם ניתן להפיג עילות אלה וזאת בדרכן של חלופה מתאימה.

אציין כי באשר לנאשם 1 יש לתת את הדעת לכך שעלה כי חרף היותו פושט רגל, הוא יוצא מספר פעמים בשנה את הארץ ובאחד המקרים אף חולט סך של 80,000 מאחר והוא לא שב במועד. עוד יש לציין כי מכוח החלטת כב' השופט מינץ מיום 9.8.16, הוא הפקיד סך של 150,000 ₪ כתנאי ליציאה לחתונת בתו. יש בסכומים אלה ללמד כי אף אם תמצא החלופה לגביו, יהא מקום לקבוע תנאים הולמים, אשר ילוו אותה.

מנגד לכל האמור לעיל - יש לתת את הדעת לכך שלשני המשיבים, חרף גילם, אין עבר פלילי וחזקה כי אף עובדה זו, תישקל במועד הראוי.

בדומה לדרכו של כב' השופט רובינשטיין בבש"פ 5537/15 **יוסף גנגינה נ. מדינת ישראל**, דלעיל, ככל שתמצא חלופה ראויה - יהא מקום לעבותה בהגבלת מגע עם אנשים אלה ואחרים (בין ישירות ובין באמצעים אלקטרוניים), אפשרויות למטרה לפקח מעת לעת, ערבויות גבוהות וכיו"ב.

לטעמי ראוי בנסיבות העניין כי בחינה זו תערך, לאחר שיונח תסקיר שרות המבחן בפני בית המשפט באשר לכל אחד מהמעורבים. תסקיר אשר יתן תמונה מלאה, באשר לכל אחד מהם, יבהיר החלופה אותה יבחר כל אחד מהם להציע וגם יבחן אותה.

למען הסר ספק, אין בעצם הפניית עניין המשיבים לשירות המבחן, כדי להוות כל אמירה, או ללמד דבר על ההחלטה שתינתן לאחר עיון בתסקירים שיתקבלו.

העתק החלטה זו יומצא לשירות המבחן, אשר ישלים את התסקיר עד ליום 6.9.16.

בהתאם להנחיית המזכירות - המשך הטיפול הוא בפני המותב אצלו נקלטה הבקשה בתחילת הפגרה.

המזכירות מתבקשת אפוא - לקבוע בפניה מעקב ביום 6.9.16 ולעדכן אז המותב הרלוונטי, אשר יקבע מועד להשלמת הדיון, בהתאם לנוחיות יומנו.

הצדדים יעקבו אף הם אחר קבלת התסקיר ובמידת הצורך יפנו.

למען הסר ספק עד לקבלת החלטה אחרת יוותרו המשיבים במעצר.

ההחלטה ניתנה על ידי כב' השופטת זינגר,

ונמסרה היום, י"ט אב תשע"ו, 23 אוגוסט 2016, ע"י כב' השופטת ע. כהן.

